

ΕΠΑΡΧΙΑΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΛΕΥΚΩΣΙΑΣ

Ενώπιον: Ν. Ταλαρίδου-Κοντοπούλου, Α.Ε.Δ.

Αριθ. Αίτησης: 39/20

Δημήτρη Παπαδάκη

Αιτητή

- και -

1.Κ.Σ ΕΔΕΚ

2.Πειθαρχικό Συμβούλιο Κ.Σ. ΕΔΕΚ

Καθ' ων η αίτηση

Αναφορικά με την Έγγραφη Συμφωνία και Αναγνώριση «ACKNOWLED» ημερ. 11/04/2019 του κ. ΔΗΜΗΤΡΗ ΠΑΠΑΔΑΚΗ - Ευρωβουλευτή προς το Κ.Σ. ΕΔΕΚ με την οποία αναγνωρίστηκαν και συμφωνήθηκαν συγκεκριμένες υποχρεώσεις του Ευρωβουλευτή σε περίπτωση εκλογής του ως Ευρωβουλευτής με συγκεκριμένη χειρόγραφη επιφύλαξη του κ. Δημήτρη Παπαδάκη «Με επιφύλαξη για τα σημεία 2, 3 όπου υπάρχουν νομικά κωλύματα σε σχέση με του Κανονισμούς του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου».

Ημερομηνία: 08 Ιανουαρίου, 2021

Εμφανίσεις:

Για τον Αιτητή: κ. Θεοφάνης Ανδρέου

Για τους Καθ' ων η αίτηση: κ. Βίκτωρ Ακάμας

ΑΠΟΦΑΣΗ

Με την παρούσα αίτηση επιδιώκονται οι ακόλουθες πέντε θεραπείες:

- (1) Κατά πόσο η Έγγραφη Συμφωνία και Αναγνώριση «ACKNOWLEDGMENT» ημερ. 11/04/2019 είναι συμβατή με την ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΠΡΟΕΔΡΕΙΟΥ ΤΟΥ ΕΥΡΩΠΑΪΚΟΥ ΚΟΙΝΟΒΟΥΛΙΟΥ της 19ης Μαΐου και 9ης Ιουλίου 2008, σχετικά με τα μέτρα εφαρμογής του καθεστώτος των βουλευτών του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου (2009/C 159/01), όπως δημοσιεύθηκε στην επίσημη εφημερίδα της Ευρωπαϊκής Ένωσης στις 13/07/2019 ως αυτή έχει τροποποιηθεί (Κανονισμός Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου), και

- (2) Κατά πόσο η Έγγραφη Συμφωνία και Αναγνώριση «ACKNOWLEDGMENT» ημερ. 11/04/2019 αντίκειται και παραβιάζει την ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΠΡΟΕΔΡΕΙΟΥ ΤΟΥ ΕΥΡΩΠΑΪΚΟΥ ΚΟΙΝΟΒΟΥΛΙΟΥ της 19ης Μαΐου και 9ης Ιουλίου 2008, σχετικά με τα μέτρα εφαρμογής του καθεστώτος των βουλευτών του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου (2009/C 159/01), όπως δημοσιεύθηκε στην επίσημη εφημερίδα της Ευρωπαϊκής Ένωσης στις 13/07/2019 ως αυτή έχει τροποποιηθεί (Κανονισμός Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου), και

- (3) Κατά πόσο η Έγγραφη Συμφωνία και Αναγνώριση «ACKNOWLEDGMENT» ημερ. 11/04/2019 και ειδικότερα οι όροι και/ή σημεία 2 και 3 αστής είναι συμβατοί με την ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΠΡΟΕΔΡΕΙΟΥ ΤΟΥ ΕΥΡΩΠΑΪΚΟΥ ΚΟΙΝΟΒΟΥΛΙΟΥ της 19ης Μαΐου και 9ης Ιουλίου 2008, σχετικά με τα μέτρα εφαρμογής του καθεστώτος των βουλευτών του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου (2009/C 159/01), όπως δημοσιεύθηκε στην επίσημη εφημερίδα της Ευρωπαϊκής Ένωσης στις 13/07/2019 ως αυτή έχει τροποποιηθεί (Κανονισμός Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου) και ειδικότερα σε σχέση

με τα εξής άρθρα του Ευρωπαϊκού Κανονισμού αντίστοιχα για τα σημεία 2 και 3;

(α) Τίτλος I, Κεφ. 4, το άρθρο 28 και Τίτλος III, Κεφάλαιο 1, άρθρο 62 (β) Τίτλος I, Κεφάλαιο 5, Άρθρα 33, 34, 38, 43 και 68

Και

- (4) Κατά πόσο η Έγγραφη Συμφωνία και Αναγνώριση «ACKNOWLEDGMENT» ημερ. 11/04/2019 και ειδικότερα οι όροι και/ή σημεία 2 και 3 αυτής αντίκεινται και παραβιάζουν την ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΠΡΟΕΔΡΕΙΟΥ ΤΟΥ ΕΥΡΩΠΑΪΚΟΥ ΚΟΙΝΟΒΟΥΛΙΟΥ της 19ης Μαΐου και 9ης Ιουλίου 2008, σχετικά με τα μέτρα εφαρμογής του καθεστώτος των βουλευτών του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου (2009/C 159/01), όπως δημοσιεύθηκε στην επίσημη εφημερίδα της Ευρωπαϊκής Ένωσης στις 13/07/2019 ως αυτή έχει τροποποιηθεί (Κανονισμός Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου) και ειδικότερα σε σχέση με τα εξής άρθρα του Ευρωπαϊκού Κανονισμού αντίστοιχα για τα σημεία 2 και 3:

(α) Τίτλος I, Κεφ. 4, το άρθρο 28 και Τίτλος III, Κεφάλαιο 1, άρθρο 62 (β) Τίτλος I, Κεφάλαιο 5, Άρθρα 33, 34, 38, 43 και 68

Και

- (5) Επιπρόσθετα και/ή διαζευκτικά, δήλωση Δικαστηρίου (Declaratory Order or Judgment) ότι ο Ευρωβουλευτής εξαιρείται της υποχρέωσης εκτέλεσης ή συμμόρφωσης με τους όρους ή τα σημεία 2 και 3 της Έγγραφης Συμφωνίας και Αναγνώρισης «ACKNOWLEDGMENT» ημερ. 11/04/2019.

Οι καθ' ων η αίτηση έχουν καταχωρήσει ένσταση και έχουν προβάλλει τους ακόλουθους λόγους ένστασης:

- (1) Η παρούσα Αίτηση είναι καταχρηστική και/ή παράτυπη και/ή αντικανονική και/ή ξεφεύγει του σκοπού της Δ.55 και/ή της δικαιοδοσίας του Δικαστηρίου καθότι το Δικαστήριο στα πλαίσια της εν λόγω Διαταγής εξουσιοδοτείται να ερμηνεύσει μια σύμβαση και/ή ένα έγγραφο και να καθορίσει δικαιώματα και υποχρεώσεις που απορρέουν στα συμβαλλόμενα μέρη, ενώ στην παρούσα ζητείται από το Δικαστήριο να εξετάσει κατά πόσο οι όροι 2 και 3 της Έγγραφης Συμφωνίας και Αναγνώρισης «ACKNOWLEDGMENT» είναι συμβατοί με συγκεκριμένα άρθρα της ΑΠΟΦΑΣΗΣ ΤΟΥ ΠΡΟΕΔΡΕΙΟΥ ΤΟΥ ΕΥΡΩΠΑΪΚΟΥ ΚΟΙΝΟΒΟΥΛΙΟΥ της 19ης Μαΐου και 9η Ιουλίου 2008.
- (2) Η παρούσα Αίτηση δεν είναι το κατάλληλο μέσο και/ή δεν ακολουθήθηκε η ορθή διαδικασία καθότι για τα επίδικα ζητήματα, το ορθό μέσο με το οποίο ο Αιτητής δύναται να προσφύγει στο Δικαστήριο είναι μέσω καταχώρησης Εναρκτήριου Κλητηρίου Εντάλματος σε Αγωγή, στα πλαίσια της οποίας δύναται να αιτηθεί από το Δικαστήριο την αποστολή προδικαστικών ερωτημάτων στο Δικαστήριο της Ευρωπαϊκής Ένωσης ζητώντας την ερμηνεία των προνοιών συγκεκριμένων άρθρων της ΑΠΟΦΑΣΗΣ ΤΟΥ ΠΡΟΕΔΡΕΙΟΥ ΤΟΥ ΕΥΡΩΠΑΪΚΟΥ ΚΟΙΝΟΒΟΥΛΙΟΥ της 19ης Μαΐου και 9^{ης} Ιουλίου 2008.
- (3) Οι πρόνοιες 2 και 3 της Έγγραφης Συμφωνίας και Αναγνώρισης "ACKNOWLEDGMENT", τις οποίες υπέγραψαν ο Αιτητής υπό την ιδιότητα του ως μέλος του Καθ' ου η Αίτηση αρ. 1, δεν δεσμεύουν πλέον τον Αιτητή καθότι αυτός κατά ή περί τις 10/02/2020 διαγράφηκε από τα μητρώα του Καθ' ου η Αίτηση αρ. 1 και απώλεσε την ιδιότητα του ως μέλος του Καθ' ου η Αίτηση αρ. 1.

(4) Οι θεραπείες που αξιώνονται με την παρούσα Αίτηση εναντίον του Καθ' ου η Αίτηση αρ.1 είναι εσφαλμένες και/ή ασαφείς και/ή δεν μπορούν να αποδοθούν στην προκείμενη περίπτωση καθότι αυτές είναι άνευ ουσίας λόγω της διαγραφής του Αιτητή από τα μητρώα του Καθ' ου η Αίτηση αρ. 1 και απώλειας της ιδιότητας του ως μέλος του Καθ' ου η Αίτηση αρ. 1.

(5) Η παρούσα Αίτηση είναι κακόπιστη και καταχρηστική και έχει καταχωρηθεί εκβιαστικά, αποκλειστικά και μόνο για σκοπούς πίεσης και διασυρμού του Καθ' ου η Αίτηση αρ. 1.

Η παρούσα αίτηση πρόκειται για εναρκτήριο δικαστικό διάβημα. Ως προς το πραγματικό πλαίσιο επί του οποίου στηρίζεται η εναρκτήρια αίτηση τα μέρη έχουν καταλήξει σε κείμενο παραδεκτών γεγονότων που κατατέθηκε ως παράρτημα Α ως ακολούθως:

ΑΠΟΔΟΧΗ ΓΕΓΟΝΟΤΩΝ

Κατά πάντα ουσιώδη προς την παρούσα αίτηση και υπόθεση χρόνο:

1. Ο Δημήτρης Παπαδάκης είναι Ευρωβουλευτής και συγκεκριμένα, τον Μάιο του 2014 εξελέγη μέλος του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου στην Ομάδα της Προοδευτικής Συμμαχίας των Σοσιαλιστών και Δημοκρατών με το ψηφοδέλτιο του Κ.Σ. ΕΔΕΚ και επανεκλέγη τον Μάιο του 2019 με το ψηφοδέλτιο του Κ.Σ. ΕΔΕΚ.
2. Το Κ.Σ. ΕΔΕΚ είναι πολιτικό κόμμα το οποίο ιδρύθηκε και λειτουργεί νόμιμα ως πολιτικό κόμμα εντός της δικαιοδοσίας της Κυπριακής Δημοκρατίας δυνάμει του Περί Πολιτικών Κομμάτων Νόμου και η λειτουργία του διέπεται από Καταστατικό.
3. Ο Δημήτρης Παπαδάκης ήταν μέλος του Κ.Σ. ΕΔΕΚ για περίπου 30 και πλέον συνεχόμενα έτη μέχρι την ημερομηνία που διαγράφηκε από το μητρώο μελών του κόμματος με απόφαση του Πειθαρχικού Συμβουλίου του Κ.Σ. ΕΔΕΚ, απόφαση ημερ. 10/02/2020. Κατά τον ουσιώδη χρόνο της διαγραφής του ο Δημήτρης Παπαδάκης ήταν Ευρωβουλευτής και μέλος του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου στην

Ομάδα της Προοδευτικής Συμμαχίας των Σοσιαλιστών και Δημοκρατών.

4. Το Πειθαρχικό Συμβούλιο του Κ.Σ. ΕΔΕΚ κατά τον πειθαρχικό έλεγχο εναντίον του Δημήτρη Παπαδάκη, συνεδρίασε σε δύο συνολικά ακροαματικές διαδικασίες - ακροάσεις, στις 01/02/2020 στην παρουσία του Δημήτρη Παπαδάκη και στις 08/02/2020 όπου ο Δημήτρης Παπαδάκης επέλεξε για δικούς του λόγους να μην εμφανιστεί.
5. Το Πολιτικό Γραφείο του Κ.Σ. ΕΔΕΚ με εισήγηση του Προέδρου του αποφάσισε να ζητήσει από όλους τους υποψηφίους Ευρωβουλευτές του Κ.Σ. ΕΔΕΚ για τις Ευρωεκλογές του Μαΐου του 2019 όπως υπογράψουν έγγραφο ανάληψης δέσμευσης σε περίπτωση εκλογής τους με συγκεκριμένες δεσμεύσεις και σημεία τα οποία αναφέρονται στα πρακτικά συνεδρίας του Πολιτικού Γραφείου Κ.Σ. ΕΔΕΚ, πρακτικά συνεδρίας ημερ. 21/01/2019, (ΕΓΓΡΑΦΟ 1).
6. Το μέλος του Πολιτικού Γραφείου του Κ.Σ. ΕΔΕΚ κ. Κωστής Ευσταθίου, συνέταξε έγγραφη συμφωνία «ΑΝΑΓΝΩΡΙΣΗ – ACKNOWLEDGMENT» (ΕΓΓΡΑΦΟ 2) στη βάση της υλοποίησης της απόφασης του Πολιτικού Γραφείου του Κ.Σ. ΕΔΕΚ, ημερ.21/01/2019 (Εγγραφο 1), η οποία απευθυνόταν σε όλους τους υποψήφιους ευρωβουλευτές του Κ.Σ. ΕΔΕΚ κατά τις τελευταίες ευρωεκλογές του Μαΐου 2019.
7. Στις 11/04/2019 υπογράφηκε από το Δημήτρη Παπαδάκη η Έγγραφη Συμφωνία Αναγνώριση «ACKNOWLEDGMENT» (ΕΓΓΡΑΦΟ 2) με συγκεκριμένη επιφύλαξη την οποία πρόσθεσε χειρόγραφα ο Δημήτρης Παπαδάκης και φαίνεται επί αυτής.
8. Στις 27/02/2020, ο Δημήτρης Παπαδάκης καταχώρησε με Κλητήριο Ένταλμα 2.1, την Αγωγή με αρ.524/2020 (ΕΓΓΡΑΦΟ 3) ενώπιον του Επαρχιακού Δικαστηρίου Λευκωσίας, εναντίον του Κ.Σ. ΕΔΕΚ. Στα πλαίσια της αναφερόμενης Αγωγής, στις 28/02/2020 καταχώρησε την Αίτηση με αρ. Αγωγής 534/2020 (ΕΓΓΡΑΦΟ 4) ζητώντας την έκδοση διαφόρων απαγορευτικών και προστακτικών διαταγμάτων εναντίον του Κ.Σ. ΕΔΕΚ. Στην ένορκη δήλωση που υποστηρίζει την Αίτηση, ο Δημήτρης Παπαδάκης σε διάφορες περιπτώσεις προβαίνει σε αναφορές σχετικά με το Έγγραφο 2 της παρούσης καθώς επίσης η παρούσα Αίτηση 39/2020 κατατέθηκε στην Ε.Δ. ως Τεκμήριο 26.

Το έγγραφο 2 που είναι η έγγραφη συμφωνία 'Αναγνώρισης στη βάση της υλοποίησης της απόφασης' του πολιτικού γραφείου του Κ.Σ στις 11.4.2019 έχει το ακόλουθο περιεχόμενο:

Εμείς οι πιο κάτω που υπογράφουμε, αναγνωρίζουμε και συμφωνούμε στα πιο κάτω:

- 1. Σε περίπτωση εκλογής οιοδήποτε από εμάς στο αξίωμα του Ευρωβουλευτή, ποσό ίσο προς το 1/10 του καθαρού μισθού (μη περιλαμβανομένων ωφελημάτων, επιδομάτων, κ.ο.κ) θα καταβάλλεται (από τον εκλεγέντα ή την εκλεγείσα) προς το Κ.Σ.ΕΔΕΚ («Το Κόμμα») υπό μορφή μηνιαίας εισφοράς.*
- 2. Το Κόμμα προγραμματίζει την ίδρυση και λειτουργία Γραφείου Ευρωβουλής το οποίο θα ενεργεί μεταξύ άλλων και ως σύνδεσμος του Κόμματος με το γραφείο του Ευρωβουλευτή. Τα έξοδα λειτουργίας του θα καλύπτονται από το μηνιαίο ποσό που δίνει η Ευρωβουλή στον κάθε Ευρωβουλευτή για αυτόν ακριβώς τον σκοπό, (περίπου €4,700).*
- 3. Αναγνωρίζουμε ότι το 50% του μηνιαίου ποσού που δίνεται από την Ευρωβουλή στον κάθε Ευρωβουλευτή για την εργοδότηση συνεργατών θα δίνεται στο Κόμμα για εργοδότηση προσωπικού.*
- 4. Η αποστολή φίλων στις Βρυξέλλες και η επιλογή των προσώπων θα τελεί υπό τη σύμφωνη γνώμη ή αίρεση της έγκρισης τους από την Πολιτική Γραμματεία.*

5. Ο προγραμματισμός των εκδηλώσεων οι οποίες καλύπτονται από το S&D θα γίνεται από το Γραφείο Ευρωβουλής σε συνεννόηση με τον Ευρωβουλευτή, λαμβανομένων υπόψη των οργανωτικών και άλλων σχεδιασμών του Κόμματος, και θα τελεί υπό την έγκριση της Πολιτικής Γραμματείας.
6. Ο οιοσδήποτε ή οιαδήποτε από εμάς εκλεγεί Ευρωβουλευτής θα υπογράψει σχετική ανέκκλητη προσωπική δέσμευση για τα ανωτέρω την οποία και θα παραδώσει στον Πρόεδρο του Κόμματος.

Το λεκτικό της ανέκκλητης προσωπικής δέσμευσης που υπέγραψε ο αιτητής στις 11.4.2019 είναι ως ακολούθως:

Εγώ ο Παπαδάκης Δημήτρης που υπογράφω, αναγνωρίζω και συμφωνώ στα πιο πάνω σε περίπτωση εκλογής μου:

1. Ποσό ίσο προς το 1/10 του καθαρού μισθού μου (μη περιλαμβανομένων ωφελημάτων, επιδομάτων, κ.ο.κ) θα καταβάλλεται (από τον εκλεγέντα ή την εκλεγείσα) προς το Κ.Σ.ΕΔΕΚ («Το Κόμμα») υπό μορφή μηνιαίας εισφοράς.
2. Το Κόμμα προγραμματίζει την ίδρυση και λειτουργία Γραφείου Ευρωβουλής το οποίο θα ενεργεί μεταξύ άλλων και ως σύνδεσμος του Κόμματος με το γραφείο μου. Το Κόμμα προγραμματίζει την ίδρυση και λειτουργία Γραφείου Ευρωβουλής το οποίο θα ενεργεί μεταξύ άλλων και ως σύνδεσμος του Κόμματος με το γραφείο του Ευρωβουλευτή. Τα έξοδα λειτουργίας του θα καλύπτονται από το μηνιαίο ποσό που δίνει η Ευρωβουλή για αυτόν ακριβώς το σκοπό.

3. Αναγνωρίζω ότι το 50% του μηνιαίου ποσού που δίνεται από την Ευρωβουλή για την εργοδότηση συνεργατών θα δίνεται στο Κόμμα για εργοδότηση προσωπικού.
4. Η αποστολή φίλων στις Βρυξέλλες και η επιλογή των προσώπων θα τελεί υπό την σύμφωνη γνώμη ή αίρεση της έγκρισης τους από την Πολιτική Γραμματεία.
5. Ο προγραμματισμός των εκδηλώσεων οι οποίες καλύπτονται από το S&D θα γίνεται από το Γραφείο Ευρωβουλής σε συνεννόηση μαζί μου, λαμβανομένων υπόψιν των οργανωτικών και άλλων σχεδιασμών του Κόμματος και θα τελεί υπό την έγκριση της Πολιτικής Γραμματείας.

Ο αιτητής υπέγραψε την ανέκκλητη προσωπική δέσμευση με την ακόλουθη επιφύλαξη που κατέγραψε σε χειρόγραφη σημείωση ως ακολούθως:

Με επιφύλαξη για τα σημεία 2,3 όταν υπάρχουν νομικά κωλύματα σε σχέση με τους κανονισμούς του Ευρωπαϊκού κοινοβουλίου.

Τα πέντε αιτήματα του αιτητή είναι όλα δηλωτικού χαρακτήρα. Τα πρώτα τέσσερα αιτήματα καλούν το Δικαστήριο να διαγνώσει συγκεκριμένο νομικό ερώτημα βάση γεγονότων που είναι παραδεκτά μεταξύ των μερών. Το πέμπτο ερώτημα συνιστά και αυτό νομικό ερώτημα που καλείται το Δικαστήριο να διαγνώσει επιπρόσθετα και/ή διαζευκτικά με τα πρώτα τέσσερα με την διαφορά ότι η διάγνωση του συγκεκριμένου νομικού ερωτήματος οδηγεί σε επιπτώσεις σε σχέση με τα δικαιώματα του αιτητή ήτοι ότι δεν είναι υπόχρεος να συμμορφωθεί με τους όρους της εν λόγω συμφωνίας ανάληψης δέσμευσης στα σημεία 2 και 3.

Ο αιτητής έχει επιλέξει να προωθήσει τα αιτήματα του με εναρκτήριο δικονομικό διάβημα. Είναι ορθό να προωθείται ένδικο δικονομικό διάβημα με εναρκτήρια αίτηση όταν η ουσιαστική θεραπεία που ζητείται με το διάβημα είναι αυτοτελής σε αντίθεση με θεραπεία που είναι εξαρτώμενη μίας ευρύτερης διαφοράς ως μέρος και αναπόσπαστου μέρους του συνόλου και που μπορεί να προωθείται ανεξάρτητα σε σχέση με οποιαδήποτε άλλη διαφορά. Τούτο επεξηγήθηκε με σαφήνεια στην υπόθεση **Hajichambis v Attorney General** 1 CLR 386 (1986) όταν κρίθηκε άκυρη εκλογική αίτηση που αποσκοπούσε σε διάγνωση δικαιωμάτων με βάση την **Δ.48** ως ενδιάμεσο δικαστικό διάβημα.

Under the Civil Procedure Rules one of the ways for commencing proceedings, is by Originating summons which is defined in Order 1, rule 2, of the said Rules "any summons other than a summons in a pending cause or matter". Relevant is also the definition of "cause" in the same Order which includes any action or other original proceedings between a plaintiff and defendant", a definition Which is also to be found in section 2 of the Courts of Justice Law 1960, (Law No. 14 of 1960). In contrast to this, under Order 48, application made is incidental to the cause in respect of which proceedings are pending before the Court.

It appears from its definition that an Originating summons is a summons other than a summons in a pending cause or matter and it resembles to a writ of summons by which proceedings are commenced before the Court. If the matter is not incidental to pending proceedings already before the Court, then the cause cannot be brought before the Court in any other manner than that which is prescribed by the Rules, that is either by a writ or in exceptional cases by originating summons where provision to that effect exists in the Law or the regulations.

Since therefore section 9 (3) (h) of the Law provides for "Αίτησις" application or petition,-to use the better and more often used English equivalent,-for the annulment of an election the only summons which could under the Rules be used and have the proceedings properly commenced before the Court was an originating summons which as of its nature entails an entirely different procedure than the one prescribed for summonses issued under Order 48. Upon this we have come to the conclusion that the trial Court rightly found that it was not possible the application which was filed to have the proceedings commenced before the Court and that in substance no proceedings existed. Consequently the appearance entered by the respondent could not remedy it as the matter was not a mere irregularity but a nullity.

Με την παρούσα αίτηση ζητείται από το Δικαστήριο να δηλώσει κάτι σε σχέση με την ερμηνεία της επίδικης συμφωνίας (έγγραφο 2) που άπτεται άμεσα των δικαιωμάτων και των υποχρεώσεων του αιτητή. Δεν είναι γνωστό κατά πόσο η διάγνωση αυτών των δικαιωμάτων θα έχει επιπτώσεις σε άλλη διαδικασία αλλά η προώθηση των συγκεκριμένων θεραπειών δεν εξαρτάται από την προώθηση οποιασδήποτε άλλης διαδικασίας όπως, επί παραδείγματι, μίας αγωγής και ως τέτοια η διαδικασία είναι αυτοτελής. Ο αιτητής επικαλείται την **Δ. 55** των θεσμών της Πολιτικής Δικονομίας ως νομική βάση της αίτησης που προνοεί ως ακολούθως:

ORDER 55 : DECLARATION ON ORIGINATING SUMMONS

---

1. Any person claiming to be interested under a deed, will, or other written instrument, may apply to the Court by originating summons (Forms 50 and 51) for the determination of any question of construction arising under the instrument, and for a declaration of the rights of the persons interested.

2. The Court or Judge may direct such persons to be served with the summons as they or he may think fit.

3. The application shall be supported by such evidence as the Court or Judge may require.

4. The Court or Judge shall not be bound to determine any such question of construction if in their or his opinion it ought not to be determined on originating summons.

Το δικαιοδοτικό πλαίσιο της διάταξης προδιαγράφεται στον κανονισμό 1. Όμως η άσκηση της εξουσίας δυνάμει της διάταξης ακόμη και εάν διαπιστωθεί ότι το Δικαστήριο κέκτηται δικαιοδοσίας είναι διακριτική και προδιαγράφεται στον κανονισμό 4 αυτής. Ο κ. Ανδρέου με παρέπεμψε στην απόφαση **Αναφορικά με την Αίτηση Junport International Ltd.** Πολιτική Αίτηση 115/2017 ημερομηνίας 15.9.2017 του Δικαστή Ναθαναήλ που είναι επεξηγηματική ως προς το δικαιοδοτικό πλαίσιο της εν λόγω διάταξης και τον τρόπο εφαρμογής αυτής.

«Η εναρκτήρια κλήση δικονομικά προσφέρεται στη βάση του μηχανισμού που οριοθετεί η [Δ.55](#) των περί Πολιτικής Δικονομίας Θεσμών. Έχει τις καταβολές της στη δικαιοδοσία του Chancery και περιοριζόταν, σύμφωνα με τα αναφερθέντα στην υπόθεση **InreBusfield** (1886) 32 Ch. D. 123, στις απλές υποθέσεις έκδοσης διαταγμάτων για τη διαχείριση της προσωπικής περιουσίας αποβιώσαντος. Στην πορεία βεβαίως του χρόνου το πεδίο της διευρύνθηκε ώστε να καλύπτει και την εκτέλεση διαθηκών και εμπιστευμάτων. Η ουσιαστική διαφορά μεταξύ εναρκτήριας κλήσης και κλητηρίου εντάλματος είναι ότι στο κλητήριο ένταλμα υπάρχουν έγγραφες προτάσεις, ενώ στην εναρκτήρια κλήση η διαδικασία λαμβάνει χώρα στο γραφείο του Δικαστή και δεν υπάρχουν δικόγραφα.

Πρόκειται, σύμφωνα με την υπόθεση **InreFawsitt** 30 Ch. D. 231, για πολιτική διαδικασία που αρχίζει κατά τρόπο άλλο από το γνωστό κλητήριο ένταλμα και θεωρείται «αγωγή» εντός της έννοιας της, αλλά δεν εξισώνεται η εναρκτήρια κλήση με το κλητήριο ένταλμα. Σύμφωνα με τον **Odgers' Principles of Pleading and Practice** 2η έκδοση σελ. 314 κ.ε., η εναρκτήρια κλήση προσφέρεται ως το κύριο μέσο διαδικασίας όταν η διαφορά σχετίζεται με την ερμηνεία εγγράφου ή νομοθετήματος ή εξαντλείται σε απόφαση επί αμιγούς νομικού σημείου. Η χρήση της εναρκτήριας κλήσης ενδείκνυται λόγω της απλότητας και ταχύτητας της, αλλά και εκ του γεγονότος ότι δεν υπάρχουν δικόγραφα και, κατά κανόνα, ούτε μάρτυρες. Χρησιμοποιείται όπου δεν υπάρχει αμφισβήτηση γεγονότων και μάλιστα θεωρείται ότι αποτελεί λαυθασμένο τρόπο έναρξης διαδικασίας όπου τα γεγονότα είναι υπό αμφισβήτηση ή πιθανό να τεθούν υπό αμφισβήτηση.

Στην απόφαση του το κατώτερο Δικαστήριο αναφέρθηκε στην εμβέλεια της [Δ.55](#) με αναφορά σε νομολογία, (**Inre E-Philippou Ltd v. Littner Hampton Ltd** (1984) 1 C.L.R. 716 και **Consortia Estates Ltd v. Fregata Holdings Ltd**, Πολ. Έφ. αρ. 387/2011, ημερ. 17.10.2014), θεωρώντας ότι θα πρέπει για τη χρήση του δικονομικού αυτού μέτρου να υπάρχει ειδική πρόνοια. Κατά το Δικαστήριο, η ίδια η [Δ.55](#) θ. 1 προνοεί πότε μπορεί να χρησιμοποιηθεί αυτή η διαδικασία, ενώ η χρήση της καθίσταται επιβεβλημένη και όταν ρητώς μνημονεύεται σε νομοθετική διάταξη, όπως τα άρθρα 53 και 54 του περί Διαχειρίσεως Κληρονομιών Νόμου Κεφ. 189.

Είναι πρόδηλο ότι η εναρκτήρια κλήση προσφέρεται ρητά όπου επιδιώκεται αυτό που η ίδια η [Δ.55](#) προδιαγράφει, δηλαδή, η ερμηνεία εγγράφου, τύπου «*deed*», διαθήκης ή άλλου γραπτού

κειμένου στη βάση των οποίων πρόσωπο είναι, και' ισχυρισμόν, ενδιαφερόμενο. ....

Δεν αποκλείεται όμως η χρήση της εναρκτήριας κλήσης και σε άλλες κατάλληλες περιπτώσεις, εφόσον με την εισαγωγική πρόνοια της **Δ.1**, η εναρκτήρια κλήση («*originating summons*»), σημαίνει κάθε κλήση εκτός από κλήση σε υφιστάμενη διαδικασία ή ζήτημα. Όπως αναφέρεται στον **Odgers'** σελ. 314, εκτός και όπου προσδιορίζεται από νομοθέτημα ότι μια διαδικασία μπορεί να αρχίσει με κλητήριο ένταλμα, τότε η διαδικασία μπορεί να αρχίσει είτε με κλητήριο είτε με εναρκτήρια κλήση στην επιλογή του ενάγοντα. Υπό τον περιορισμό όμως της γενικότερης εμβέλειας ως προς την καταλληλότητα του δικονομικού μέτρου της εναρκτήριας κλήσης ως εξηγήθηκε πιο πάνω.»

Στην πολιτική έφεση 21/13 **Mikis and Markos Sideris Holdings Ltd. v Τριανταφυλλίδη, Διαχειριστή της περιουσίας της Αποβιώσασας** ημερομηνίας 23 Ιανουαρίου 2019 το Εφετείο έκρινε ότι ορθά αποτάθηκε η εφεσείουσα με εναρκτήρια αίτηση. Το ερώτημα που κλήθηκε να συναντήσει το Δικαστήριο στα πλαίσια του εναρκτήριου διαβήματος ήταν κατά πόσο η εφεσείουσα είχε το δικαίωμα να αναγνωριστεί ως πιστωτής της περιουσίας της αποβιώσασας έτσι ώστε ο διαχειριστής να δεσμεύεται πριν προβεί στη διανομή της περιουσίας να αποπληρώσει σε αυτήν το νόμιμο χρέος της αποβιώσασας και/ή το ποσό που πλήρωσε η εφεσείουσα για λογαριασμό της, ήτοι, ΛΚ97.235,31 ή το ισάξιο σε ευρώ 166.136,39 με τόκους από 4.7.2001.

Το εναρκτήριο διάβημα έγινε για να διαγνωσθούν συγκεκριμένα ουσιαστικά δικαιώματα στα πλαίσια διαχείρισης σύμφωνα με το άρθρο 53 του Κεφ. 189 που προνοεί, μεταξύ άλλων, για το δικαίωμα πιστωτή ή ατόμων που αξιώνουν μέσω πιστωτών να αποταθούν στο Δικαστήριο με εναρκτήρια κλήση για την διαπίστωση θεμάτων που αφορούν ή επηρεάζουν δικαιώματα ή συμφέροντα των ατόμων αυτών σε οποιαδήποτε διαχείριση. Η διαταγή 55 των θεσμών της πολιτικής δικονομίας δεν παραπέμπει στην έναρξη εναρκτήριας αίτησης σε σχέση με συγκεκριμένη νομοθετική διάταξη που να διαγιγνώσκει συγκεκριμένο νομοθετικό δικαίωμα αλλά επιτρέπει την καταχώρηση αίτησης για να διαπιστωθούν

ερωτήματα ερμηνείας που απορρέουν από διαθήκη, συμφωνία ή άλλο γραπτό έγγραφο προς επίλυση οποιουδήποτε τέτοιου ζητήματος σε σχέση με το εν λόγω έγγραφο και για την διακήρυξη δικαιωμάτων ενδιαφερόμενων προσώπων του εγγράφου. Στην πιο πάνω απόφαση εξηγήθηκε ότι η εναρκτήρια κλήση προσφέρεται όπου ρητά η περίπτωση εμπίπτει στις προδιαγραφές της **Δ.55** και αναφέρθηκαν τα ακόλουθα σε σχέση με τον τύπο έναρξης της διαδικασίας.

*Η καταλληλότητα της εναρκτήριας κλήσης διαφαίνεται ήδη από το ίδιο το σώμα της γι' αυτό και και' εξοχήν χρησιμοποιείται προς επίλυση αμιγώς νομικών ζητημάτων. Ούτε το πρωτόδικο Δικαστήριο μπορούσε εκ των υστέρων να χρησιμοποιήσει την πρόνοια του θ.4 της **Δ.55**, γιατί η καταλληλότητα της εναρκτήριας κλήσης είχε ήδη κριθεί προηγουμένως και το πρωτόδικο Δικαστήριο ήταν δεσμευμένο να προχωρήσει να ακούσει την εναρκτήρια κλήση. Τα γεγονότα που την περιέβαλλαν εμφανίζονταν να ήταν απλά με δεδομένο ότι έγινε παραδεκτή η πληρωμή εκ μέρους της εφεσείουσας του χρέους ή του λογαριασμού που διατηρούσε κάποιο τρίτο πρόσωπο, πληρωμή που βοήθησε στην αποδέσμευση των μετοχών που η αποβιώσασα κατείχε και, επομένως, το ερώτημα ήταν και παραμένει κατά πόσο ωφελήθηκε η περιουσία της αποβιώσασας και η εφεσείουσα δικαιούτο να θεωρηθεί πιστωτής.*

Η Διαταγή 55 έχει πανομοιότυπο λεκτικό με την Αγγλική διάταξη που είχε εφαρμογή το 1958 ήτοι το O.54^A r1. Στην υπόθεση **Mason v Schuppisser** (1899) 43 Sol. Jo 718, 81 LT 147 Δικαστήριο στο **Chancery Division** διατύπωσε τις τέσσερις αναγκαίες προϋποθέσεις ώστε το Δικαστήριο να αποκτήσει δικαιοδοσία να επιληφθεί αιτήματος που έχει προωθηθεί με το συγκεκριμένο δικονομικό διάβημα δυνάμει του κανονισμού. Στην συγκεκριμένη υπόθεση κλήθηκε το Δικαστήριο να ερμηνεύσει μία σύμβαση ώστε να διαγνωσθούν τα ιδιωτικά δικαιώματα των μερών. Ως αποτέλεσμα της ερμηνείας της σύμβασης είχε διαγνωσθεί το δικαίωμα του εντολοδόχου (trustee) πωχεύσαντα προσώπου σε περιουσία που ήταν το αντικείμενο της σύμβασης. Ο πωχεύσαντας είχε υπογράψει συμφωνία για την πώληση ακίνητης ιδιοκτησίας και το ερώτημα ήταν κατά πόσο ο εντολοδόχος (trustee) του πωχεύσαντα είχε αποκτήσει περιουσιακό δικαίωμα δυνάμει της συμφωνίας. Το πιο πάνω ερώτημα μπορούσε να απαντηθεί μόνο διά της ερμηνείας της συμφωνίας.

Το Δικαστήριο διευκρίνισε ότι οι λέξεις ‘*γραπτό κείμενο*’ δυνάμει της εν λόγω διάταξης θα πρέπει να ερμηνευθούν ελεύθερα και μη περιοριστικά ώστε να περιλαμβάνει την σύμβαση που είχε υπογράψει ο πτωχεύσαντας ως κείμενο που εμπίπτει στην δικαιοδοτική εμβέλεια της Δ.55 ως γραπτό κείμενο που χρήζει ερμηνείας. Οι τέσσερις προϋποθέσεις που έχουν τεθεί ως κριτήρια για την άσκηση της δικαιοδοσίας είναι ως ακολούθως:

1. *The contract was an instrument within the meaning of the rule*
2. *The plaintiff was a person interested within the meaning of the rule*
3. *The scope of the rule was not limited to cases where an action might be brought but the limit was the discretion of the court on the question of construction provided by rule 4*
4. *The execution of the conveyance which had taken place did not destroy the right of purchase contained in the contract.*

Εφαρμόζοντας τα πιο πάνω κριτήρια στα δικά μας γεγονότα καταλήγω στο συμπέρασμα ότι πληρούνται οι ελάχιστες προϋποθέσεις για να ικανοποιηθεί το δικαιοδοτικό υπόβαθρο του κανονισμού ώστε να θεωρηθεί ότι το ‘*έγγραφο 2*’ είναι γραπτό κείμενο που δύναται να ερμηνευθεί ως προς το νόημα του και τα έννομα του αποτελέσματα στα πλαίσια της Δ.55 με την καταχώρηση εναρκτήριας αίτησης.

Τα τέσσερα πρώτα αιτήματα του αιτητή ζητούν δήλωση του Δικαστηρίου κατά πόσο η έγγραφη συμφωνία που υποχρεώθηκε ο αιτητής να υπογράψει στις 11.2.2019, έστω με επιφύλαξη, είναι συμβατή με την απόφαση του Προεδρείου του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου. Ήταν θέση των καθ’ ων η αίτηση ότι τα αιτήματα αυτά δεν ζητούν από το Δικαστήριο να ερμηνευθούν οι πρόνοιες 2 και 3 του εγγράφου 2 αλλά να ερμηνευθούν αυτές οι πρόνοιες σε σχέση με την απόφαση του Προεδρείου του Ευρωπαϊκού Συμβουλίου της 19 Μαΐου και 9 Ιουλίου 2008 σχετικά με τα μέτρα εφαρμογής του καθεστώτος των βουλευτών του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου (2009/C159/01). Προς επίρρωση αυτής της θέσης έχουν αναφέρει ότι δεν είναι παραδεκτή η απόφαση του Ευρωπαϊκού

Κοινοβουλίου ως πράξη που έχει νομική ισχύ. Όμως το ότι δεν είναι παραδεκτό από τους καθ' ων η αίτηση ότι η απόφαση του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου έχει νομική ισχύ δεν είναι το ίδιο με την θέση ότι η απόφαση του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου δεν έχει νομική ισχύ ώστε να προκύπτει αβίαστα από το λεκτικό του αιτητικού ότι τα ζητήματα συμβατότητας που εγείρονται με την αίτηση είναι άνευ σημασίας επειδή δεν παράγουν νομικές συνέπειες για τον αιτητή. Επομένως, δεν μπορεί να αποφασισθεί *a priori* ότι δεν προκύπτει κανένα ζήτημα ερμηνείας της συμφωνίας με βάση το αιτητικό της παρούσας αίτησης. Η απόφαση του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου είναι υπαρκτή και έτσι η συμβατότητα της με την έγγραφη συμφωνία είναι νομικό ερώτημα ερμηνείας της συμφωνίας. Το κατά πόσο η συμβατότητα ή μη της συμφωνίας με την απόφαση του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου παράγει έννομα αποτελέσματα ή συνέπειες για τον αιτητή είναι ζήτημα που μπορεί να διαπιστωθεί μόνο *a posteriori* αφού εξετασθεί το ζήτημα αυτό από το Δικαστήριο στα πλαίσια της δικαιοδοσίας του για να ερμηνεύσει το έγγραφο για την διάγνωση και διακήρυξη των δικαιωμάτων και υποχρεώσεων του αιτητή υπό την ιδιότητα του ως Ευρωβουλευτής.

Αυτό με φέρνει στο επόμενο σημείο που υποδεικνύεται, πιο πάνω, σε σχέση με τα κριτήρια που αφορούν την ανάληψη της δικαιοδοσίας του Δικαστηρίου με βάση την **Δ.55**. Αυτό το σημείο είναι κατά πόσο η ερμηνεία του εγγράφου επιδιώκεται από ενδιαφερόμενο πρόσωπο. Αυτό εύκολα απαντάται θετικά επειδή ο Δημήτρης Παπαδάκης είναι συμβαλλόμενο μέρος στην επίδικη συμφωνία και η επίδικη συμφωνία προνοεί συγκεκριμένες υποχρεώσεις του ίδιου ως Ευρωβουλευτή και ο ίδιος έχει υπογράψει την συμφωνία διατηρώντας μία επιφύλαξη. Δεν έχει καταχωρηθεί παράλληλη αγωγή με την οποία να ζητούνται οι ίδιες θεραπείες σε σχέση με την ερμηνεία του επίδικου εγγράφου και έτσι η υπό κρίση περίπτωση είναι από τις ενδεδειγμένες περιπτώσεις καταχώρησης εναρκτήριας κλήσης με αυτοτελή σκοπό δηλαδή αυτής της ερμηνείας του εγγράφου. Η διαφορά που αναδεικνύεται με την αίτηση σχετίζεται με την ερμηνεία του εγγράφου ως προς την νομιμότητα του με αναφορά το

Ευρωπαϊκό νομοθέτημα. Η παρούσα διαδικασία πρόκειται για απλή διαδικασία διάγνωσης των υποχρεώσεων και δικαιωμάτων του αιτητή με βάση το έγγραφο και μπορεί αυτό να γίνει με αναφορά το λεκτικό του εγγράφου επειδή δεν υπάρχει αμφισβήτηση γεγονότων και αυτά έχουν κατατεθεί από κοινού ως Παραδεκτά Γεγονότα και Έγγραφα.

Με την ερμηνεία του εν λόγω κανονισμού και τα όρια της δικαιοδοσίας του Δικαστηρίου δυνάμει αυτού ασχολήθηκε το Ανώτατο Δικαστήριο της Guyana που υιοθέτησε στο δικονομικό της οπλοστάσιο την συγκεκριμένη δικονομική διάταξη. Στην υπόθεση **Harry v Thom** (1967) 10 WIR 348m επεξηγήθηκε ότι η εξουσία του Δικαστηρίου υπό του συγκεκριμένου κανονισμού είναι καθαρά δηλωτικού χαρακτήρα. Ακόμη στην περίπτωση που από την ερμηνεία του εγγράφου αναπόφευκτα πηγάζουν άλλες συνέπειες ή εξελίξεις αυτό προκύπτει κατά σύμπτωση και οι επιπτώσεις που ακολουθούν και προκύπτουν ως συνέπεια της επίλυσης του ζητήματος ερμηνείας δεν αφορούν τον πυρήνα της διαδικασίας. Δικαιώματα των μερών που διαγιγνώσκονται στα πλαίσια της διαδικασίας πρέπει να περιστρέφονται αποκλειστικά γύρω από το ζήτημα της ερμηνείας του εγγράφου. Σε εκείνη την περίπτωση κρίθηκε ότι λανθασμένα το πρωτόδικο Δικαστήριο είχε απορρίψει εναρκτήριο διάβημα της αιτήτριας σε σχέση με την ερμηνεία νομοθεσίας που είχε ως πιθανή επίπτωση της ερμηνείας της νομοθεσίας την έγερση νέας διαδικασίας για την απώλεια των απολαβών με νομικό υπόβαθρο την εν λόγω νομοθεσία σε σχέση με την αξίωση. Επεξηγήθηκε ότι είναι ένα θέμα το Δικαστήριο να επιλύει βάση αυτής της διαδικασίας ένα υποθετικό νομικό ερώτημα που αναδεικνύεται με τον ειδικό χαρακτήρα της εναρκτήριας αίτησης και εντελώς ξεχωριστό θέμα να αποφασίζεται ζήτημα, στα πλαίσια της εν λόγω διαδικασίας, υπαρκτό που θα καθορίζει πραγματικά δικαιώματα και υποχρεώσεις των μερών που προκύπτουν από την ερμηνεία του εγγράφου με τρόπο που το ζήτημα της ερμηνείας του εγγράφου είναι καταλυτικό ως προς της επίλυση μίας διαφοράς. Αποφασίσθηκε ότι σκοπός της διάταξης πρέπει να είναι η δεύτερη περίπτωση ακόμη και εάν αυτό ανοίγει την πιθανότητα έστω συμπτωματικά της έναρξης νέας αντιδικίας.

....'It will be observed that both these rules made it plain beyond dispute that they are concerned with the determination of construction only. Any declaration which may be made thereunder is, in our judgment, entirely consequential.'

Such, it is submitted, is the true nature of declaratory proceedings under O 42, r 2, and it is in this vital respect, which is frequently lost sight of, that they differ from proceedings under O 23, r 3. The declaration merely proclaims the existence of the legal relationship; it does not contain an order which may be enforced against a defendant. Once this fact is appreciated the role of the court is easily understood. But throughout his judgment, the mere thought of a plaintiff seeking indirectly to do what she could not do by direct means, that is to say, to enforce a money judgment against the Crown, was so repugnant to the judge's ideas of propriety that he made it a dominant feature in his decision which undoubtedly weighed greatly with him in the exercise of his discretion to grant or refuse the application.

In the matter in hand, the affidavit of Lucille Harry discloses prima facie, the existence of a legal right in her to receive sick leave on full pay by virtue of reg 60 (3) (c) of the Education Code, Cap 91 [G], for a period not exceeding one calendar month in any school year if certain conditions are fulfilled.

.... As we view it, this could not be so as the very nature of a hypothetical question posits that the issue framed for decision is not real but feigned; the question posed is hypothetical when it is a theoretical one in the sense that the parties have no personal interest in it. On the contrary it seems to us that Lucille Harry's interest in the proceedings was patently live seeing that it touched and concerned depriving her of her money which we have shown to be a fundamental right protected by the Constitution, unless the discretion to deprive her of it were properly exercised.

*Lastly, still on the matter of the hypothetical question, it is thought it would be instructive to mention the following test laid down by Lord Dunedin for its determination—see *Russian Commercial & Industrial Bank v British Bank for Foreign Trade, Ltd* ([\[1921\] 2 AC 438](#), 90 LJKB 1089, 126 LT 35, 37 TLR 919, 65 Sol Jo 733, HL, *Subsequent proceedings, sub nom British Bank for Foreign Trade, Ltd v Russian Commercial & Industrial Bank*, 38 TLR 65, 30 Digest (Repl) 170, 213), where the learned Law Lord expressed his opinion as follows, ([\[1921\] 2 AC at p 448](#)):*

'The question must be a real and not a theoretical question; the person raising it must have a real interest to raise it; he must be able to secure a proper contradictor, that is to say, someone presently existing who has a true interest to oppose the declaration sought.'

Ο αιτητής είναι Ευρωβουλευτής. Η απόφαση του Ευρωκοινοβουλίου επηρεάζει τους όρους της μισθοδοσίας του. Το ίδιο ισχύει και για το έγγραφο 2 που υποχρεώθηκε σύμφωνα με τα παραδεκτά γεγονότα να το υπογράψει μαζί με την επιφύλαξη. Η συμβατότητα των δύο εγγράφων μεταξύ τους αναμφίβολα εμπεριέχει νομικό ερώτημα σε σχέση με την ερμηνεία του εγγράφου που επηρεάζει τα δικαιώματα του ως Ευρωβουλευτής που υπηρετεί στο Κοινοβούλιο. Το κατά πόσο το έγγραφο είναι συμβατό με την απόφαση της Προεδρίας του σώματος που υπηρετεί εγείρει νομικό ερώτημα ερμηνείας του εγγράφου. Το κατά πόσο το έγγραφο το οποίο έχει υποχρεωθεί να το υπογράψει τον υποχρεώνει να παρανομεί είναι ερώτημα που τον επηρεάζει άμεσα. Αυτό είναι το ζήτημα ερμηνείας του εγγράφου που καλείται το Δικαστήριο να απαντήσει. Επομένως, πληρούνται οι προϋποθέσεις που αφορούν το δικαιοδοτικό πλαίσιο του κανονισμού και δύναται να επιληφθώ της υπόθεσης επί της ουσίας. Πέραν όμως της διαπίστωσης ότι έχω δικαιοδοσία να επιληφθώ της αίτησης θα πρέπει επίσης να διαπιστώσω με βάση τον κανονισμό 4 της διαταγής 55 κατά πόσο η παρούσα είναι από τις περιπτώσεις που είναι ορθό και ενδείκνυται να γίνει η χρήση της εναρκτήριας αίτησης με βάση την Δ.55 ως το πιο πρόσφορο μέτρο υπό τις περιστάσεις για την επίλυση της εν λόγω διαφοράς.

Περαιτέρω, αναφορικά με το πέμπτο αίτημα του αιτητή να εξαιρεθεί της υποχρέωσης συμμόρφωσης στους όρους 2 και 3 της συμφωνίας το δίλλημα της χρονικής στιγμής της εξαιρέσεως δεν είναι υπαρκτό ώστε η χρονική στιγμή να είναι καθοριστικός παράγοντας κατά την κρίση του Δικαστηρίου σε σχέση με την θεραπεία που ζητείται με την αίτηση. Ο αιτητής εξακολουθεί να είναι Ευρωβουλευτής και όταν υπέγραψε το έγγραφο και στην συνέχεια κατέγραψε στο κάτω μέρος του εγγράφου σημείωση με επιφύλαξη ήταν με την ιδιότητα του ως υποψήφιος Ευρωβουλευτής. Ακολούθησαν κάποια γεγονότα που είχαν ως συνέπεια την διαγραφή του ως μέλος του κινήματος αλλά εξακολουθεί μέχρι σήμερα να είναι Ευρωβουλευτής. Επομένως το ερώτημα κατά πόσο οφείλει να συμμορφωθεί με τους όρους 2 και 3 είναι υπαρκτό εφόσον υπέγραψε το έγγραφο που αποσκοπούσε στην διαχείριση χρημάτων στα οποία θα είχε πρόσβαση με την ιδιότητα του ως Ευρωβουλευτής. Ούτε και υπάρχει πραγματικό δεδομένο ενώπιον του Δικαστηρίου ότι ο αιτητής δεν επιθυμεί

να είναι μέλος του κινήματος και ότι συμφωνεί με την διαγραφή του από το κίνημα. Συνεπώς, η πέμπτη θεραπεία που ζητείται είναι πραγματική και επίκαιρη θεραπεία που διαγιγνώσκει τα δικαιώματα και υποχρεώσεις του αιτητή ο οποίος εξακολουθεί να είναι Ευρωβουλευτής και που υπέγραψε το συγκεκριμένο έγγραφο με την σημειωθείσα επιφύλαξη.

Οι καθ' ων η αίτηση έχουν επισύρει την προσοχή του Δικαστηρίου, στα πλαίσια των παραδεκτών γεγονότων, για την ύπαρξη της αγωγής με αριθμό 524/20 που καταχωρήθηκε από τον αιτητή εναντίον του Κινήματος Σοσιαλδημοκρατικών ΕΔΕΚ (Κ.Σ.ΕΔΕΚ) με την οποία αξιώνει τις ακόλουθες θεραπείες:

- A. Δήλωση και/ή απόφαση Δικαστηρίου (Declaratory judgment) ότι η απόφαση του Πειθαρχικού Συμβουλίου του Κ.Σ. ΕΔΕΚ καθώς και οποιοσδήποτε αποφάσεις ελήφθησαν ένεκα της εν λόγω απόφασης του Πειθαρχικού Συμβουλίου του Κ.Σ. ΕΔΕΚ επηρεάζουν ουσιαδώς τον Ενάγοντα καθώς και επηρεάζουν δυσμενώς τα δικαιώματα του ως μέλος των Εναγομένων δημιουργώντας δικαίωμα του Ενάγοντα για καταχώρηση αγωγής ενάντια στους Εναγόμενους ως Πολιτικό Κόμμα το οποίο μπορεί να εναχθεί ως ξεχωριστή νομική οντότητα δυνάμει του Περί Πολιτικών Κομμάτων Νόμου του 2012 (Ν.175(Ι)/2012) αξιώνοντας θεραπείες αποκατάστασης (restitution), διατάγματα (orders) καθώς και αποζημιώσεις (damages).
- B. Δήλωση και/ή απόφαση του Σεβαστού Δικαστηρίου (Declaratory judgment) ότι η απόφαση του Πειθαρχικού Συμβουλίου του Κ.Σ. ΕΔΕΚ ημερ. 10/02/2020 είναι αποτέλεσμα παράνομων και/ή αντικαταστατικών ενεργειών και/ή παραλείψεων του Πειθαρχικού Συμβουλίου του Κ.Σ. ΕΔΕΚ καθότι η διαδικασία η οποία ακολουθήθηκε για την πειθαρχική δίωξη του Ενάγοντα καθώς και η απόφαση του Πειθαρχικού Συμβουλίου του Κ.Σ. ΕΔΕΚ έγινε κατά παράβαση των προνοιών του Καταστατικού του Κ.Σ. ΕΔΕΚ και συγκεκριμένα το άρθρου 18 καθώς και του Κανονισμού Περί Κομματικής Πειθαρχίας του Κ.Σ. ΕΔΕΚ.
- Γ. Δήλωση και/ή απόφαση του Σεβαστού Δικαστηρίου (Declaratory judgment) ότι η απόφαση του Πειθαρχικού Συμβουλίου του Κ.Σ. ΕΔΕΚ ημερ. 10/02/2020 είναι αποτέλεσμα παράνομων και/ή αντισυνταγματικών ενεργειών και/ή παραλείψεων του Πειθαρχικού Συμβουλίου του Κ.Σ. ΕΔΕΚ καθότι η απόφαση είναι αποτέλεσμα εξόφθαλμης παραβίασης των αναφαίρετων δικαιωμάτων του

Ενάγοντα ως εγκαλούμενου προσώπου για δίκαιη δίκη και/ή ικανοποιητικής ευκαιρίας υπεράσπισης της υπόθεσης και/ή ισότητας των όπλων, ως προστατεύονται από τα άρθρα 12 και 30 του Συντάγματος καθώς και τα αντίστοιχα άρθρα 7 και 6 της Ευρωπαϊκής Σύμβασης των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου (ΕΣΔΑ) καθώς και τους κανόνες φυσικής δικαιοσύνης (natural justice).

- Δ. Δήλωση και/ή απόφαση του Σεβαστού Δικαστηρίου του Κ.Σ. ΕΔΕΚ (Declaratory judgment) ότι από την ίδια της απόφαση του Πειθαρχικού Συμβουλίου προκύπτει ότι το Πειθαρχικό Συμβούλιο δημιούργησε μια αμιγώς υποθετική εκδοχή των γεγονότων, τα οποία δεν τεκμηριώνονται στην απόφαση και/ή χρησιμοποιήθηκαν αποδεικτικά στοιχεία για τα οποία δεν γίνεται καμία αναφορά πως έγιναν αποδεκτά και ούτε πως εξετάστηκαν και αξιολογήθηκαν και/ή τα αποδεικτικά στοιχεία και τα τεκμήρια για τα οποία γίνεται αναφορά στην απόφαση δεν μπορούσαν να καταλήξουν στα ευρήματα του Πειθαρχικού Συμβουλίου και/ή τα ευρήματα του Πειθαρχικού Συμβουλίου είναι προδήλως παράλογα ή αυθαίρετα,
- Ε. Δήλωση και/ή απόφαση του Σεβαστού Δικαστηρίου (Declaratory judgment) ότι το Πειθαρχικό Συμβούλιο του Κ.Σ. ΕΔΕΚ ενέργησε και αποφάσισε μονομερώς στις 10/02/2020 για διαγραφή του Ενάγοντα από το μητρώο των μελών στην βάση μαρτυρίας και τεκμηρίων που παρουσιάστηκαν μονομερώς και στα κρυφά και χωρίς μάλιστα να αναφέρονται και να περιγράφονται στην ίδια την απόφαση του Πειθαρχικού Συμβουλίου τα τεκμήρια και η μαρτυρία που κατατέθηκαν (act on ex parte evidence).
- ΣΤ. Δήλωση και/ή απόφαση του Σεβαστού Δικαστηρίου (Declaratory judgment) ότι η απόφαση του Πειθαρχικού Συμβουλίου του Κ.Σ. ΕΔΕΚ ημερ. 10/02/2020 για διαγραφή του Ενάγοντα από το μητρώο των μελών έγινε χωρίς εύλογη και πιθανή αιτία (not with reasonable and probable cause) και/ή έγινε για έμμεσα και/ή αλλότρια και/ή ακατάλληλα κίνητρα (indirect or improper motives) και/ή έγινε με έλλειψη καλής πίστης (want of good faith) και/ή έγινε κακόπιστα (mala fide or in bad faith) και/ή ενάντια στο καλώς νοούμενο συμφέρον των Εναγομένων (against the benefit of the defendants).
- Ζ. Δήλωση και/ή απόφαση του Σεβαστού Δικαστηρίου (Declaratory judgment) ότι η απόφαση του Πειθαρχικού Συμβουλίου του Κ.Σ. ΕΔΕΚ ημερ. 10/02/2020, είναι αποτέλεσμα παράνομων ενεργειών και/ή παραλείψεων του Πειθαρχικού Συμβουλίου του Κ.Σ. ΕΔΕΚ καθότι η απόφαση του με βάση το κατηγορητήριο που συνέταξε και εκδίκασε το ίδιο το Πειθαρχικό Συμβούλιο το οποίο αναφέρεται και/ή αφορά τα βουλευτικά καθήκοντα του Ενάγοντα ως Ευρωβουλευτή, είναι αποτέλεσμα εξόφθαλμης παραβίασης της

ασυλίας του Ενάγοντα ως Ευρωβουλευτή και συγκεκριμένα παραβίασης των άρθρων 5, 7, 8 και 9 της Συνθήκης για τη Λειτουργία της Ευρωπαϊκής Ένωσης (ενοποιημένη απόδοση) και του Άρθρου 6 των Κανονισμών του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου.

- Η. Απόφαση του Πειθαρχικού Συμβουλίου του Κ.Σ. ΕΔΕΚ ημερ. 10/02/2020 για διαγραφή του Ενάγοντα από το μητρώο των μελών είναι άκυρη (void) και ότι ο Ενάγοντας εξακολουθεί να είναι μέλος του Κ.Σ. ΕΔΕΚ και ότι δικαιούται να απολαμβάνει όλα τα δικαιώματα του μέλους.
- Θ. Διάταγμα και/ή απόφαση Δικαστηρίου η οποία να διατάζει την άμεση αποκατάσταση (restitution) των δικαιωμάτων του Ενάγοντα ως μέλος των Εναγομένων και/ή την άμεση επαναφορά του Ενάγοντα στην προ της απόφασης διαγραφής του από το Μητρώο Μελών του Κ.Σ. ΕΔΕΚ κατάσταση.
- Ι. Διάταγμα και/ή απόφαση Δικαστηρίου με το οποίο να διατάσσεται το Κ.Σ. ΕΔΕΚ όπως προβεί σε όλες τις δέουσες διαδικασίες μέσω των αρμοδίων οργάνων και/ή αρμοδίων προσώπων του σε επαναφορά του Ενάγοντα στην προ της διαγραφής του από το μητρώο μελών του Κ.Σ. ΕΔΕΚ κατάσταση και/ή σε επαναφορά του στο μητρώο μελών του Κ.Σ. ΕΔΕΚ.
- Κ. Ειδικές και/ή γενικές Αποζημιώσεις για τις ζημιές και/ή τα έξοδα και/ή τις συνεπακόλουθες ζημιές και/ή έξοδα και/ή τα απολεσθέντα και/ή τα διαφυγόντα κέρδη τα οποίες υπέστηκε ο Ενάγοντας συνεπεία της παράνομης και/ή αντικαταστατικής και/ή εσφαλμένης απόφασης διαγραφής του και μέχρι την άρση της παρανομίας. Δηλώνεται δέσμευση του Ενάγοντα ότι σε περίπτωση που ήθελε επιδικαστούν αποζημιώσεις ο Ενάγοντας άμα τη εκτέλεση της απόφασης όλα τα χρήματα θα τα διαθέσει σε κοινωφελή σκοπό και/ή σε φιλανθρωπίες.
- Λ. Οποιαδήποτε άλλη και/ή περαιτέρω θεραπεία ήθελε θεωρήσει δίκαιη και πρέπον το Σεβαστό Δικαστήριο υπό τις περιστάσεις προς εφαρμογή και/ή εκτέλεση των θεραπειών.

Όλες οι θεραπείες που ζητούνται με την αγωγή, πλην της **Κ**, με την οποία ζητεί αποζημιώσεις, είναι δηλωτικού χαρακτήρα αξιώσεις. Όμως οι αξιώσεις αυτές έχουν ως αντικείμενο την πειθαρχική διαδικασία που είχε διεξαχθεί εναντίον του από το Πειθαρχικό Συμβούλιο του Κ.Σ. ΕΔΕΚ και που κατέληξε με απόφαση εναντίον του την 10.2.2020 για την διαγραφή του από το κίνημα.

Είναι σημαντικό να μην παραμείνουν εκκρεμότητες που να προκύπτουν από την παρούσα διαδικασία με την αποπεράτωση της. Εάν το Δικαστήριο δεν καταλήξει σε οριστική επίλυση του νομικού ζητήματος που είναι το αντικείμενο της παρούσας διαδικασίας και γίνει αντιληπτό ότι έχει γίνει χρήση αυτού του διαβήματος με μοναδικό σκοπό την απόκτηση του αιτητή κάποιου πλεονεκτήματος σε άλλη διαδικασία δεν γίνεται σωστή επίκληση της χρήσης του κανονισμού. Σε τέτοια περίπτωση παρά την διαπίστωση του Δικαστηρίου ότι έχει την εξουσία να αποφασίσει το ζήτημα ερμηνείας πρέπει να απορρίψει το αίτημα ως καταχρηστικό της διαδικασίας του Δικαστηρίου. Τούτο έγινε στην Αγγλική υπόθεση **Lewis v Green** [1905] 2 Ch. 340 όταν η ερμηνεία όρων της διαθήκης δεν είχαν ως αποτέλεσμα την επίλυση μίας υφιστάμενης διαφοράς. Ακόμη και να είχε αποφασισθεί υπέρ του αιτητή η ερμηνεία του εγγράφου ώστε να αναγνωρισθεί ότι η εγγύηση του διαχειριστή της περιουσίας είχε εκχωρηθεί στον αιτητή ως ενυπόθηκο πιστωτή δεν θα υπήρχε επίλυση του ζητήματος διότι υπήρχαν πραγματικές περιστάσεις που είχαν επέλθει και θα είχαν ως αποτέλεσμα, και ανεξάρτητα από την νομική ερμηνεία του εγγράφου, το αντίθετο αποτέλεσμα σε σχέση με την εκχώρηση της εγγύησης. Σε εκείνη την περίπτωση δεν επιτράπηκε η καταχώρηση εναρκτήριας αίτησης με βάση την διαταγή για την ερμηνεία της διαταγής διότι αυτό δεν θα οδηγούσε στο να περισωθεί δικαστικός χρόνος αλλά αντίθετα εγκυμονούσε τον κίνδυνο της έκδοσης αποφάσεων που θα ήταν αντίθετες μεταξύ τους διότι το ζήτημα της ερμηνείας του εγγράφου δεν ήταν καταλυτικό ώστε να καθορισθούν τα δικαιώματα του αιτητή.

Now, under those circumstances, the applicant persists in asking me to determine these questions of construction. In my opinion I ought not to do so. It seems to me that under such circumstances as those under which this summons was issued, Order LIV. A is not the appropriate mode of procedure. The result will be this: the Court may, after considerable litigation, involving an argument in a Court of first instance, an argument in the Court of Appeal, and possibly an argument in the House of Lords, come ultimately to the decision that on the questions of construction raised by this summons the applicant is right. Well, what then? No relief can be given on that. There are other points which have to be decided. They can only be decided by bringing an action, and in that action

it may turn out that, notwithstanding the applicant is right on the questions of construction, he is ultimately found to be wrong. The respondent will have had to pay all the expense of the litigation on the question of construction, which will be utterly useless. It seems to me that where one finds circumstances such as I find here, the procedure under Order LIV. A is improper. It is only intended to enable the Court to decide questions of construction where the decision of those questions, whichever way it may go, will settle the litigation between the parties. It is not intended that questions of construction which, if they are decided in one way only will settle the dispute between the parties, should come up for decision on an originating summons. It would be most inconvenient to resort to the order in a case where it is quite uncertain what may be the ultimate decision on the point of construction, and where if the decision is in one way it involves further litigation.

Στο ίδιο συμπέρασμα είχε καταλήξει το Εφετείο της Βόρειας Ιρλανδίας στην υπόθεση **In re Wightman** [1932] NI 61 όταν ζύγισε τις συνέπειες προώθησης εναρκτήριας αίτησης που δεν θα είχε το αποτέλεσμα να υποβαθμίσει την αναγκαιότητα καταχώρησης αγωγής για το ίδιο θέμα.

He considered that in the circumstances, and especially having regard to the fact that the estate has already been administered, the plaintiff's proper remedy, if any, would be by ejectment proceedings, and with this I entirely agree. Even if the opinion of the Court were obtained upon originating summons, this might not obviate the necessity, ultimately, of a common law action in ejectment in which conflicting testimony might be given as to compliance with the conditions of the devise to William John Wightman.

Όμως παρόλο ότι ο σκοπός της εναρκτήριας διαδικασίας είναι η οριστική επίλυση των διαφορών μεταξύ των μερών δεν πρέπει ο κανονισμός να ερμηνευθεί περιοριστικά. Εάν η ερμηνεία του εγγράφου έχει το αποτέλεσμα της οριστικής επίλυσης του συγκεκριμένου ζητήματος σε σχέση με την ερμηνεία του εγγράφου δεν πρέπει η πιθανότητα της ύπαρξης και άλλης διαδικασίας που να έχει σχέση με το έγγραφο ως αντικείμενο της διαφοράς των μερών να αποτελεί εμπόδιο στην οριστική επίλυση του συγκεκριμένου ζητήματος που έχει τεθεί ενώπιον του

Δικαστηρίου με την εναρκτήρια αίτηση. (βλ. **Harrowby (Earl) v Leicester Corpn** (1915) 14 LGR 42)

Where under Order LIVA the court is asked to construe any written instrument, it is intended that the answer of the court should settle the litigation between the parties. Nevertheless the order should be given a liberal construction, and when it appears to the court that its answer will satisfy the proceedings then at issue, it will not refuse a decision on the possibility of further litigation arising in connection with matters not directly before it)

Τούτο συμβαίνει στην παρούσα περίπτωση διότι αν και γίνεται αναφορά στο έγγραφο 2 στα πλαίσια της αίτησης για την έκδοση προσωρινού διατάγματος στην αγωγή 524/20 η αγωγή καταπιάνεται με την νομιμότητα της διαγραφής του αιτητή από το κίνημα της Κ.Σ. ΕΔΕΚ ως αποτέλεσμα της απόφασης του πειθαρχικού συμβουλίου στις 10.2.2020. Οι αξιώσεις του ενάγοντα σε εκείνη την αγωγή δεν έχουν σχέση με την ερμηνεία του εγγράφου 2 αν και είναι πιθανόν να γίνει αναφορά στο έγγραφο 2 και τις νομικές συνέπειες αυτού ως λόγος που να βοηθά στην τεκμηρίωση των θέσεων του ενάγοντα στα πλαίσια εκείνης της αγωγής.

Οι καθ' ων η αίτηση έχουν καταρτίσει κατάλογο ως μέρος της αγόρευσης τους (σελίδα 7) των σημείων που γίνεται η αναφορά του εγγράφου 2 στην αγωγή 524/20 (έγγραφο 4 παραδεκτά γεγονότα) και συγκεκριμένα στην αίτηση που καταχώρησε ο αιτητής στα πλαίσια της έκδοσης προσωρινού διατάγματος. Η παράγραφος 3.7.3 κάνει αναφορά στις συνθήκες κάτω από τις οποίες αναγκάστηκε να υπογράψει το έγγραφο 2 και την θέση του ότι αυτό παραβιάζει την απόφαση της Προεδρίας του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου.

3.7.3 Ακολούθως, υποστήριξα τη θέση μου ότι το έγγραφο το οποίο αναγκάστηκα να υπογράψω, ημερ. 11/04/2019, παραβιάζει την απόφαση του Προεδρείου του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου σχετικά με τα μέτρα εφαρμογής του καθεστώτος των βουλευτών του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου (η οποία έχει την ισχύ Κανονισμού) και άρα πρόνοιες αυτού του εγγράφου ήτο και είναι παράνομες. Επιπλέον, παρέθεσα τα γεγονότα ως αυτά εξελίχθηκαν στην πάροδο του χρόνου και ακολούθως με σχετική παραπομπή σε ρητές

πρόνοιες του ανωτέρω αναφερόμενου Κανονισμού, σε δείγματα συμβάσεων εργασίας, σε αποφάσεις του Εθνικού Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης και σωρεία άλλων εγγράφων, υποστήριξα με τον πιο ξεκάθαρο και κατηγορηματικό τρόπο γιατί η συγκεκριμένη συμφωνία είναι παράνομη και γιατί αντίκειται στους Κανονισμούς του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου. Ακολούθως, απέρριψα τους λοιπούς ισχυρισμούς οι οποίοι περιέχονταν στην καταγγελία του κ. Σιζόπουλου, παραθέτοντας, όπου αυτό ήταν δυνατόν, τη δική μου θέση.

Στο σημείο 3.14.1 της αίτησης του εγγράφου 4 γίνεται αναφορά στο έγγραφο 2 ως σημείο προστριβής μεταξύ του αιτητή και του κινήματος σε σχέση με την εφαρμογή της συμφωνίας με αποτέλεσμα αυτό να έχει καταστεί αντικείμενο στην πειθαρχική διαδικασία. Το σημείο 3.16.4 αναφέρεται σε γεγονότα που αφορούν τον τρόπο που εφαρμόζεται η συμφωνία σε σχέση με την εργοδότηση συνεργατών με χρήματα που του καταβλήθηκαν ως Ευρωβουλευτής. Το σημείο 3.25 αφορά την εισήγηση του να αποσταλεί το έγγραφο 2 στο αρμόδιο όργανο του Ευρωπαϊκού κοινοβουλίου ώστε να αναζητηθεί από το σώμα καθοδήγηση σε σχέση με την εφαρμογή της συμφωνίας και της απόρριψης της εισήγησης αυτής από το Πειθαρχικό Συμβούλιο.

Με βάση τα πιο πάνω προκύπτει ότι το έγγραφο 2, η υπογραφή του, η σημειωθείσα επιφύλαξη επί του εγγράφου, και η εφαρμογή του εγγράφου σε σχέση με κονδύλια που πληρώθηκε ο αιτητής ως Ευρωβουλευτής ήταν σημαντικές αιτίες στο να δημιουργηθούν προστριβές με το κίνημα και είναι ζητήματα που απασχολούσαν, μεταξύ άλλων, το πειθαρχικό συμβούλιο που αποφάσισε την διαγραφή του από το κόμμα. Παρόλο ότι γίνεται εκτενής αναφορά στο έγγραφο 2 και άλλα γεγονότα συναφή με αυτό στην αίτηση η αγωγή δεν έχει αντικείμενο την ερμηνεία του εγγράφου ή ακόμη και τον ορθό τρόπο εφαρμογής της σε σχέση με χρήματα που πληρώνεται ως Ευρωβουλευτής. Το σημείο ομοιότητας μεταξύ των δύο διαδικασιών, ήτοι της παρούσας αίτησης και της αγωγής 524/20 αφορά κάποια όμοια γεγονότα και η ερμηνεία της συμφωνίας με τον τρόπο που ζητείται με την αίτηση δεν είναι απαραίτητη ώστε να αξιολογηθεί και να κριθεί η ουσία των αξιώσεων που ο αιτητής ζητεί με την αγωγή. Επομένως, οι σκοποί των δύο διαδικασιών δεν είναι ίδιοι. Παρόλο ότι είναι διαφορές που αφορούν τα ίδια μέρη, και υπάρχει και στις δύο διαδικασίες κοινό πραγματικό πλαίσιο δεν υπάρχει βάσιμος λόγος να

ανασταλεί η μία διαδικασία εν αναμονή της επίλυσης της άλλης εξαιτίας του ενδεχόμενου να εκδοθούν αντικρουόμενες αποφάσεις για το ίδιο ζήτημα. Οι καθ' ων η αίτηση είχαν το βάρος να αποδείξουν ότι ο αιτητής καταχράται την δικαιοδοσία του Δικαστηρίου προκειμένου να του απαγορευθεί να ασκήσει νομικό του δικαίωμα με την καταχώρηση της παρούσα αίτησης.

Μόνο όταν συνυπάρχει η ταύτιση διαδικών και η παράλληλη προώθηση δύο διαδικασιών που στην ουσία επιζητούν την ίδια θεραπεία, θα μπορούσε να θεωρηθεί ότι συνιστά κατάχρηση της δικαστικής διαδικασίας. (βλ. **Κοζάκη v Κοζάκη** 1 ΑΑΔ 1710 (2002).)

*Από πολύ παλιά έχει καθιερωθεί νομολογιακά ότι η προώθηση πέραν από τη μια διαδικασία για την επίτευξη στόχων που θα μπορούσαν να επιδιωχθούν σε μια διαδικασία αποτελεί κατάχρηση της δικαστικής διαδικασίας. (βλ. *Williams v. Hunt* [1905] 1 KB 512). Στην υπόθεση **Beogradska D.D.** (1996) 1 Α.Α.Δ. 911, όπου υπάρχει μια εκτενής ανάλυση του θέματος με ιδιαίτερη αναφορά στις αποφάσεις **Δημοκρατία v. Υφαρίδη** (1993) 3 Α.Α.Δ. 280 και **Τζεννάρο Περρέλλα v. Διευθυντή των Φυλακών** (1995) 1 Α.Α.Δ. 217, το Δικαστήριο σημείωσε ότι η Αγγλική νομολογία υποδεικνύει χωρίς τη διατύπωση οποιουδήποτε αυστηρού κανόνα το μέτρο της αναστολής της μιας από τις δύο διαδικασίες, κατά κανόνα της μεταγενέστερης. Αναφορικά με τις νομικές αρχές όπως αυτές εφαρμόζονται στην Κύπρο, ο Δικαστής Καλλής που εξέδωσε την ομόφωνη απόφαση του Δικαστηρίου τόνισε ότι,*

*"Η δική μας νομολογία έχει υιοθετήσει τόσο το μέτρο της απόρριψης (βλ. **Περέλλα**, πιο πάνω) όσο και το μέτρο της αναστολής (βλ. **Κωνσταντινίδης** και **Υφαρίδης**, πιο πάνω). Χωρίς να επιχειρούμε τη διατύπωση ενός άκαμπτου κανόνα θεωρούμε ότι εκεί που η μεταγενέστερη διαδικασία καλύπτει ουσιαδώς τα ίδια ζητήματα αυτή πρέπει να απορρίπτεται. Εκεί που καλύπτει ζητήματα τα οποία δεν εγείρονται καθόλου στην προγενέστερη διαδικασία τότε πρέπει να αναστέλλεται μέχρι την εκδίκαση της προγενέστερης διαδικασίας."*

Ως υπέδειξα, πιο πάνω, η ταύτιση των δύο διαδικασιών δεν γίνεται αφηρημένα. Ένας διάδικος στερείται το δικαίωμα του να προσφύγει στο Δικαστήριο μόνο εάν αποδειχθεί ότι οι δύο διαδικασίες απολήγουν στον ίδιο στόχο. Οι καθ' ων η αίτηση δεν έχουν αποδείξει ότι δημιουργείται δεδικασμένο στα πλαίσια της οριστικής επίλυσης αυτής της αίτησης σε

σχέση με διαφορές που εγείρονται με την αγωγή. Στην Αγγλική υπόθεση **Christou v Haringey London Borough Council** [2014] 1 All ER το Εφετείο θεώρησε ότι πειθαρχική διαδικασία που είχε διεξαχθεί από τον εργοδότη εις βάρος του εργοδοτούμενου του δεν θα μπορούσε να θεωρηθεί ότι ήταν προγενέστερη νομική διαδικασία ώστε να δικαιολογείται η καταστολή της μεταγενέστερης πειθαρχικής διαδικασίας στην βάση ότι αυτό προκαλούσε την κατάχρηση της δικαστικής διαδικασίας. Η μία διαδικασία διέφερε από την άλλη σε ουσιαστικά ζητήματα διότι η εμβέλεια της πρώτης διαδικασίας είχε ως στόχο την πειθαρχία του εργοδοτούμενου από των ανώτερα ιεραρχικά προϊστάμενο του. Περαιτέρω, απουσίαζαν από την πρώτη πειθαρχική διαδικασία τα ελάχιστα εκέγγυα της δίκαιης δίκης ώστε να διασφαλιστούν τα δικαιώματα του επηρεαζόμενου εργοδοτούμενου.

*The doctrine of res judicata did not apply to the exercise of disciplinary power by an employer, which was far removed from the process of litigation or adjudication to which the doctrine applied. The critical question was not the formality of the procedures, but rather whether they operated independently of the parties such that it was appropriate to describe their function as an adjudication between the parties. In that regard, it was wrong to describe the exercise of disciplinary power by the employer as a form of adjudication. The purpose of the procedure was not a determination of any issue which established the existence of a legal right, nor was it properly regarded as determining a dispute. In the employment context, the disciplinary power was conferred on the employer by reason of the hierarchical nature of the relationship. The purpose of the procedures was not to allow a body independent of the parties to determine a dispute between them, but typically to enable the employer to inform himself whether the employee had acted in breach of contract or in some other inappropriate way and, if so, to determine how that should affect future relations between them. It was true that sometimes the procedures would have been contractually agreed, but that did not alter their basic function or purpose. Even where the disciplinary procedures provided for a panoply of safeguards of a kind typically found in adjudicative bodies, that did not alter their basic function (see [47]–[52], below); *Mattu v University Hospitals of Coventry and Warwickshire NHS Trust* [2012] 4 All ER 359.*

Δεν έχει υποδειχθεί από τους καθ' ων η αίτηση ότι ο αιτητής θα έχει την ευκαιρία να αναπτύξει προς επίλυση τα ίδια θέματα στα πλαίσια της

αγωγής. Ούτε και υπάρχει αποτέλεσμα σε μία από τις δύο διαδικασίες ώστε να ειπωθεί ότι υπάρχει έστω και μερική συσχέτιση των θεμάτων μεταξύ των δύο διαδικασιών.

Δεν υπάρχει αποτέλεσμα στην αγωγή ώστε να θεωρηθεί ότι με οποιοδήποτε τρόπο έχει δημιουργηθεί το δεδικασμένο για οποιοδήποτε θέμα που να αφορά την παρούσα διαδικασία. Νοείται ότι αρχή της διαφύλαξης της δικαστικής διαδικασίας από καταχρήσεις διαφέρει από την αρχή του δεδικασμένου. Σε αντίθεση με την αρχή του δεδικασμένου η οποία συνιστά ασπίδα εναντίον της έναρξης νέων δικαστικών διαδικασιών για το ίδιο θέμα η αρχή της κατάχρησης της δικαστικής διαδικασίας εφαρμόζεται συνήθως στην καταστολή καταχρηστικών περιπτώσεων δικαστικών διαβημάτων που αναγκαστικά εμπερικλείουν την επίλυση του ίδιου θέματος με την προγενέστερη διαδικασία ή που να αφορούν την επίλυση θέματος συναφή με το προηγούμενο που να αποτελεί μέρος της διαφοράς ή προπαρασκευαστικό θέμα που πρέπει να επιλυθεί ως συνέπεια των θεραπειών που ζητούνται με την πρώτη νομική διαδικασία σε εξέλιξη (issue estoppel). Δεν είναι ανάγκη να έχει επέλθει οριστική ή τελική κατάληξη επί του θέματος στην προγενέστερη διαδικασία. Το Δικαστήριο δύναται να περιφρουρεί την δικαιοδοσία του για να εμποδίζει διάδικο από του να καταχράται την δικαστική διαδικασία σε σχέση με θέμα που εκδικάσθηκε ή θα μπορούσε να επιλυθεί στα πλαίσια μίας προγενέστερης διαδικασίας. Η εξουσία του Δικαστηρίου να περιφρουρεί την δικαιοδοσία του από καταχρήσεις θεωρείται επέκταση της εξουσίας του Δικαστηρίου να προβεί σε καταστολή διαδικασίας που αφορά την επίλυση διαφοράς που να έχει ήδη αποφασισθεί βάση της αρχής του δεδικασμένου. (βλ. **Henderson v Henderson** (1843) 3 Hare 100.)

Όταν το Δικαστήριο αποφασίσει να απορρίψει δικαστικό διάβημα επειδή αυτό καταχράται την εξουσία του Δικαστηρίου προβαίνει στην εξισορρόπηση δύο παραγόντων. Ελέγχει για να επιβεβαιωθεί ότι οι αιτητές είχαν την ευκαιρία να θίξουν το θέμα και να ακουστούν επί του θέματος

που τους απασχολεί αφενός και αφετέρου ελέγχει και αξιολογεί τους σκοπούς που προωθούνται με τις δύο διαδικασίες και εάν κρίνει ότι οι δύο διαδικασίες έχουν τον ίδιο σκοπό προστατεύει τον άλλο διάδικο από το ενδεχόμενο καταπίεσης που είναι αναπόφευκτη συνέπεια της δεύτερης πολλαπλής διαδικασίας εάν έχει να αντιμετωπίσει πανομοιότυπες διαδοχικές δικαστικές διαδικασίες.

Εκείνο που υποδείχθηκε στην απόφαση **Christou**, πιο πάνω, είναι ότι δεν αναστέλλεται η διαδικασία εάν υπάρχει ο κίνδυνος διάδικος να στερηθεί του δικαιώματος πρόσβασης στο Δικαστήριο για ζήτημα που δεν έχει εκδικασθεί προηγουμένως.

*'Sir James Wigram V C did not consider that he was laying down a new principle, but rather that he was explaining the true extent of the existing plea of res judicata ... Later decisions have doubted the correctness of treating the principle as an application of the doctrine of res judicata, while describing it as an extension of the doctrine or analogous to it. In **Barrow v Bankside Members Agency Ltd** [1996] 1 All ER 981, [1996] 1 WLR 257, Sir Thomas Bingham MR explained that it is not based on the doctrine in a narrow sense, nor on the strict doctrines of issue or cause of action estoppel. As May LJ observed in **Manson v Vooght** [1999] BPIR 376 at 387, it is not concerned with cases where a court has decided the matter, but rather cases where the court has not decided the matter. But these various defences are all designed to serve the same purpose: to bring finality to litigation and avoid the oppression of subjecting a defendant unnecessarily to successive actions ... the difference to which I have drawn attention is of critical importance. It is one thing to refuse to allow a party to relitigate a question which has already been decided; it is quite another to deny him the opportunity of litigating for the first time a question which has not previously been adjudicated upon. This latter (though not the former) is prima facie a denial of the citizen's right of access to the court conferred by the common law and guaranteed by art 6 of the European Convention for the Protection of Human Rights and Fundamental Freedoms (Rome, 4 November 1950; TS 71 (1953); Cmd 8969). While, therefore, the doctrine of res judicata in all its branches may properly be regarded as a rule of substantive law, applicable in all save exceptional circumstances, the doctrine now under consideration can be no more than a procedural rule based on the need to protect the process of the court from abuse and the defendant from oppression. In **Brisbane City Council v A G for Queensland** [1978] 3 All ER 30 at 36, [1979] AC 411 at 425 Lord Wilberforce, giving the advice of the Judicial Committee of the Privy*

Council, explained that the true basis of the rule in Henderson v Henderson is abuse of process and observed that it—

“ought only to be applied when the facts are such as to amount to an abuse, otherwise there is a danger of a party being shut out from bringing forward a genuine subject of litigation.”

Στην Αγγλική υπόθεση **Ashmore v British Cool Corp.** (1990) 2 Q.B. 338 το Εφετείο επεξήγησε ότι στις περιπτώσεις που η δεύτερη διαδικασία έχει το πραγματικό αποτέλεσμα έμμεσης επίθεσης (collateral attack) επί του αποτελέσματος στην πρώτη διαδικασία αυτό συνιστά κατάχρηση διαδικασίας που απολήγει σε κατάπτωση της δικαστικής διαδικασίας και το Δικαστήριο έχει σε τέτοια περίπτωση την σύμφυτη εξουσία να προστατεύσει θεσμικά την ακεραιότητα της διαδικασίας από καταχρηστικές επιθέσεις στην πρώτη διαδικασία.

"I do not accept the proposition advanced by counsel for the appellant Heath that when an issue has already been decided in proceedings between A. and B. it is prima facie an abuse of the process of the court for B. to seek to have the issue decided afresh in proceedings between himself and C. and that in such circumstances there is an onus on B. to show some special reason why he should be allowed to raise the issue against C. On the contrary, I consider that it is for him who contends that the retrial of the issue is an abuse of process to show some special reason why it is so. Since the cases in which the retrial of an issue (in the absence of an estoppel) has been disallowed as an abuse of process are so few in number, it would be dangerous to attempt to define fully what are the circumstances which should lead to a finding of abuse of process. Features tending that way clearly include the fact that the first trial was before the most appropriate tribunal or between the most appropriate parties for the determination of the issue, or that the purpose of the attempt to have it retried is not the genuine purpose of obtaining the relief sought in the second action, but some collateral purpose. It would in my judgment be a most exceptional course to strike out the whole or part of a defence in a commercial action, or to refuse leave to amend a defence in such an action, simply because the issue raised or sought to be raised had been decided in another commercial action brought against the same defendant by a different plaintiff. The facts that the first action had been fairly conducted and that the issue had been the subject of lengthy evidence and argument could not, in my view, be sufficient in themselves to deprive the defendant of his normal right to raise any issue which he is not estopped from raising."

He then considered that procedural advantages to the defendants in the second trial was a reason why the amendment should not be struck out.

Stephenson L.J. said, at p. 139:

*"Yet it is the duty of the judge and the Court of Appeal to shut out the defence if it is an abuse of the court's procedure to repeat it, in accordance with decisions of this court in **Remington v. Scoles** [1897] 2 Ch. 1, and of the **House of Lords in Reichel v. Magrath** (1889) 14 App.Cas. 665, and **Hunter v. Chief Constable of the West Midlands Police** [1982] A.C. 529. Every repetition of a defence (or claim) may be said to mount a collateral attack on a previous judicial decision, and to invite those derogatory references to 'a side wind' or 'a back door' which are in favour with advocates whose clients are not open to a frontal attack. But in my judgment it is only those defences (or claims) that are sham and not honest and not bona fide which abuse the process of the court and call for the exercise of its inherent jurisdiction to prevent such abuse."*

Στην παρούσα περίπτωση οι καθ' ων η αίτηση έχουν αποτύχει ακόμη και να αποδείξουν ότι το ζήτημα της υπογραφής του εγγράφου και της εφαρμογής συνιστά επίδικο θέμα προς επίλυση στα πλαίσια της αγωγής. Το μόνο που κατάφεραν να υποδείξουν είναι ότι το έγγραφο 2 και οι περιστάσεις γύρω από την υπογραφή του και της εφαρμογής του ήταν αιτία προστριβής του με το κίνημα. Όμως είναι άγνωστο ποιο γεγονός, ποιες συνθήκες ακριβώς επικρατούσαν τότε, και τι έγινε για να διαγραφεί ο αιτητής από το κίνημα. Το πραγματικό πλαίσιο της αγωγής είναι ακόμη ακαθόριστο διότι δεν έχει καταχωρηθεί έκθεση απαιτήσεως. Με τέτοια ισχνή μαρτυρία δεν αποδεικνύεται ότι ο αιτητής καταχράται την δικαιοδοσία του Δικαστηρίου ώστε να δικαιολογείται να του στερηθεί η πρόσβαση στο Δικαστήριο να ασκήσει νομικό του δικαίωμα με την καταχώρησης της αίτησης.

Περαιτέρω, παρόλο ότι υπάρχει εν μέρει κοινό πλέγμα γεγονότων που να αφορά τις δύο διαδικασίες αυτό δεν είναι κώλυμα για την προώθηση της παρούσας διαδικασίας. Ακόμη και εάν το αποτέλεσμα αυτής της διαδικασίας είναι κάτι εν τέλει που θα κάνει χρήση ο αιτητής με κάποιο τρόπο στα πλαίσια της αγωγής για να προωθήσει τις θέσεις του

δεν είναι ικανοποιητικός λόγος για να μην επιληφθώ της υπόθεσης επί της ουσίας μόνο με το ενδεχόμενο να γίνει μεταγενέστερη χρήση της απόφασης του Δικαστηρίου στα πλαίσια μελλοντικής διαδικασίας. Εξάλλου όποτε πρόσωπο επικαλείται την εξουσία του Δικαστηρίου να ερμηνεύσει έγγραφο στα πλαίσια του εναρκτήριου διαβήματος με βάση την **Δ. 55** είναι ώστε να γίνει διάγνωση των δικαιωμάτων και υποχρεώσεων του σε σχέση με το έγγραφο που μπορεί να αποτελέσει αντικείμενο σε μεταγενέστερη δικαστική διαδικασία.

Τούτο έχει καταστεί καθαρό με βάση το σκεπτικό Αγγλικού Δικαστηρίου στην υπόθεση **Nobbs v Law Reversionary Interest Society** [1896] 2 Ch. 830. Το Δικαστήριο επέτρεψε σε ενυπόθηκο οφειλέτη να αποταθεί στο Δικαστήριο για την ερμηνεία σύμβασης υποθήκης χωρίς πρώτα αυτός να υποχρεωθεί να ασκήσει τα νομικά του δικαιώματα με βάση το συγκεκριμένο έγγραφο. Αποφασίσθηκε ότι το Δικαστήριο ήταν υπόχρεο να αποφασίσει το θέμα της ερμηνείας του εγγράφου που αφορούσε τους όρους υπό τους οποίους μπορούσε να εξαργυρώσει την υποθήκη χωρίς πρώτα να ασκήσει την επιλογή του να την εξαργυρώσει. Απέρριψε την προδικαστική ένσταση των εναγόμενων ότι το Δικαστήριο δεν είχε την εξουσία να ακούσει την διαφορά για τον λόγο ότι δεν υπήρχε πραγματικό θέμα άσκησης δικαιωμάτων του ενάγοντα που να απορρέουν άμεσα από το έγγραφο ενώπιον του Δικαστηρίου. Αποφασίσθηκε η πραγματική ερμηνεία του εγγράφου σε σχέση με τα νομικά δικαιώματα του ενάγοντα με δεδομένο ότι στο στάδιο εκείνο τα δικαιώματα του ενάγοντα, που δεν είχαν ακόμη εγερθεί σε δικαστική διαδικασία, βρίσκονταν ακόμη σε θεωρητικό επίπεδο.

The procedure by originating summons in Chancery, which has given rise to a great increase of business during the past few years, has enabled the Court to construe a large number of wills and other instruments without the necessity of an action being brought to trial. That procedure has been found extremely beneficial, and by this Order LIV. A, the beneficial effect was intended to be extended not only to any Division of the High Court, but also to other instruments besides those which until recently

had been the subject of the procedure by originating summons. [His Lordship here read Order LIV. A, r. 1, and continued:-]

The point which I have to decide is a question of construction arising under a mortgage deed, which is clearly a written instrument within the words of the rule; but it is contended on behalf of the defendants that I ought not to decide the point in this case because the instrument is a mortgage deed, and the person claiming to have the deed construed is a mortgagor, and there is no offer by her to redeem. It is perfectly well settled, indeed engrained in the practice of the Court, that no mortgagor can bring an action against the mortgagee in respect of the mortgage without offering to redeem, and the reason is perfectly plain, and is commented on in the case of Dalton v. Hayter (1), before Lord Langdale. A decree for redemption is also a decree for foreclosure, and a mortgagor seeking to redeem can only do so subject to the penalty of being foreclosed if he does not redeem within the time limited; and therefore it is very important that the mortgagor should not be allowed to come and harass the mortgagee without offering to redeem. The rule is for the protection of the mortgagee in view of the doctrine of Courts of Equity which confers on the mortgagor a power to redeem. Ought I to apply that rule to proceedings under Order LIV. A? It seems to me that if I were to do so I should be running counter to that which, as is notorious outside the rule and apparent from the rule itself, was the intention of the framers of it, namely, to facilitate the determination of short questions of construction which could be examined without affidavits upon the instrument itself, and to make the determination expeditious, easy, and inexpensive..... Then it is argued that if this point is to be now decided, at all events the plaintiff ought to be put on terms to say whether she will redeem or not, and that an offer by her to redeem ought to be made a condition of deciding this question on originating summons. That seems to me to be thoroughly untenable. Either I have jurisdiction under the rule or I have not. If I have jurisdiction, then I think that I am bound to decide the question under the rule. If I have not jurisdiction, because this is not a case to which the rule applies, I cannot see how I can, under this rule, listen to the originating summons upon any conditions. I do not see how I can possibly in any case say, "This is an originating summons which I am not competent to hear, but which I will hear and decide if the plaintiff will agree to such and such terms." It may be that a plaintiff and defendant may agree together not to raise an objection, but that cannot give the Court jurisdiction. It may prevent the Court of Appeal disturbing the order when made, but it cannot give the Court a jurisdiction which the rule does not give. I think, therefore, that, as this question is one which can properly be determined on originating summons,

Όπως επεξηγείται πιο πάνω από την στιγμή που το Δικαστήριο έχει την εξουσία να αποφασίσει το ζήτημα ερμηνείας του εγγράφου δεν είναι βάσιμο επιχείρημα να αρνηθώ αυτό το καθήκον διά τον λόγο ότι εκκρεμεί αγωγή που τα πραγματικά της δεδομένα είναι όμοια ή που συσχετίζονται με τα γεγονότα της εναρκτήριας αίτησης ή για να υποχρεωθεί ο αιτητής να καταχωρήσει αγωγή με την οποία να ζητεί τις ίδιες θεραπείες. Προς επίρρωση της θέσης ότι η παρούσα διαδικασία είναι ανεξάρτητη της διαδικασίας της αγωγής υποδεικνύω το αυτονόητο δηλαδή, ότι θα παρέμενε σημαντικό ερώτημα ερμηνείας του εγγράφου να επιλυθεί στα πλαίσια της διαδικασίας ακόμη και να μην είχε διαγραφεί ο αιτητής από το κίνημα με απόφαση του πειθαρχικού συμβουλίου του κινήματος. Ούτε και θα ήταν λογικό στην περίπτωση που η πειθαρχική διαδικασία δεν ήταν σε εξέλιξη ή στην απουσία της ύπαρξης τέτοιας προοπτικής εναντίον του αιτητή να υποχρεωθεί να περιμένει ή να απέχει από την άσκηση νομικών του δικαιωμάτων προκειμένου να αποταθεί στο Δικαστήριο για ερμηνεία του εγγράφου ώστε να διαγνωσθούν τα δικαιώματα και υποχρεώσεις του. Θα ήταν παράλογο το Δικαστήριο να αναλαμβάνει δικαιοδοσία μόνο ενόψει μίας άλλης πειθαρχικής διαδικασίας ή αστικής διαδικασίας που να περιλαμβάνει την άσκηση των δικαιωμάτων και υποχρεώσεων του αιτητή με βάση το έγγραφο. Αυτός ως προκύπτει από την απόφαση, πιο πάνω, ουδέποτε ήταν ο σκοπός αυτής της διαδικασίας και ο αιτητής έχει το δικαίωμα να αποταθεί στο Δικαστήριο για την πραγματική ερμηνεία του εγγράφου που το έχει υπογράψει, έστω με επιφύλαξη και τον δεσμεύει ώστε να γνωρίζει την πραγματική του ερμηνεία και πως τον επηρεάζει. Κατά συνέπεια κρίνω ότι έχω την δικαιοδοσία να επιληφθώ της εναρκτήριας αίτησης και ότι η διαδικασία είναι κατάλληλη για τον επιδιωκόμενο σκοπό της καταχώρησης της και έτσι θα την εξετάσω επί της ουσίας.

Ο αιτητής είχε εκλεγεί ευρωβουλευτής τον Μάιο 2014 και εξακολουθεί να είναι Ευρωβουλευτής. Στις 11.4.2019 υπέγραψε το έγγραφο 2 με το οποίο ανέλαβε την ευθύνη να πληρώσει έξοδα από το μηνιαίο ποσό που θα του έδινε η Ευρωβουλή για την ίδρυση γραφείου

Ευρωβουλής που θα ενεργούσε ως σύνδεσμος του Κινήματος με το γραφείο του Ευρωβουλευτή. (όρος 2) Επίσης ανέλαβε την ευθύνη το 50% του ποσού χρηματικής αποζημίωσης που θα λάμβανε μηνιαίως από την Ευρωβουλή να δίνεται στο κίνημα για εργοδότηση προσωπικού. Ο αιτητής υπέγραψε την ανάληψη ευθύνης και σημείωσε επιφύλαξη για τα εν λόγω σημεία σε σχέση με τους κανονισμούς του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου. Το έγγραφο 2 είναι ιδιωτική έγγραφη συμφωνία μεταξύ του αιτητή και του κινήματος που έγινε στην Κύπρο αλλά το περιεχόμενο του αφορά την διαχείριση χρημάτων από τον αιτητή ως Ευρωβουλευτή που θα λάμβανε από την Ευρωβουλή. Το ερώτημα που απαντάται ως συνέπεια της ερμηνείας του εγγράφου είναι κατά πόσο αυτά τα χρήματα θα μπορούσε να τα διαχειρίζεται ελεύθερα ο αιτητής ως Ευρωβουλευτής που ήταν ή αντίθετα κατά πόσο η διαχείριση αυτών των χρημάτων περιορίζεται από τους κανονισμούς της Ευρωβουλής. Εάν ισχύει το τελευταίο τότε είναι ορθή η θέση του κ Ανδρέου ότι για την ερμηνεία της συμφωνίας που περιλαμβάνει όρο για την διαχείριση χρημάτων που έχουν δοθεί στον αιτητή υπό την ιδιότητα του ως Ευρωβουλευτή από το Ευρωκοινοβούλιο το ζήτημα της συμβατότητας δεν μπορεί να αποφασισθεί με αναφορά το εσωτερικό δίκαιο της χώρας στην οποία έγινε η συμφωνία. Το ζήτημα ερμηνείας προκαταλαμβάνεται από το Ευρωπαϊκό Δίκαιο ως το ουσιαστικό δίκαιο που ρυθμίζει το ζήτημα διαχείρισης χρημάτων που πληρώνεται σε Ευρωβουλευτές από το Ευρωκοινοβούλιο. Επομένως, ο αιτητής δεν μπορεί να κάνει ότι θέλει με τα χρήματα που θα λαμβάνει από το Ευρωκοινοβούλιο ως Ευρωβουλευτής. Δεν απαγορεύεται να συνάψει συμφωνία για την διάθεση των χρημάτων και δεν είναι αυτό το πρόβλημα. Το πραγματικό δίλημμα που προκύπτει με την υπογραφή της συμφωνίας και που καλείται ουσιαστικά να απαντήσει το Δικαστήριο ως θέμα ερμηνείας της συμφωνίας είναι κατά πόσο ο αιτητής είχε το δικαίωμα και ήταν ελεύθερος να αναλάβει τις δεσμεύσεις της συγκεκριμένης συμφωνίας μεταξύ τον ίδιο και το κίνημα.

Δυνάμει του άρθρου 2 της προσαρτημένης στη Συνθήκη Προσχώρησης Πράξης και των όρων προσάρτησης της Κυπριακής

Δημοκρατίας στην Ευρωπαϊκή Ένωση αυτή οφείλει να εφαρμόσει τις διατάξεις των Συνθηκών περί Ιδρύσεως των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων και της Συνθήκης για την Ευρωπαϊκή Ένωση όπως επίσης και τις πράξεις των οργάνων των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων και της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Συμμορφούμενη στις πιο πάνω υποχρεώσεις επήλθε τροποποίηση του Συντάγματος ως ακολούθως:

«Ουδεμία διάταξη του Συντάγματος θεωρείται ότι ακυρώνει νόμους που θεσπίζονται, πράξεις που διενεργούνται ή μέτρα που λαμβάνονται από τη Δημοκρατία τα οποία καθίστανται αναγκαία από τις υποχρεώσεις της ως κράτους μέλους της Ευρωπαϊκής Ένωσης ούτε εμποδίζει Κανονισμούς, Οδηγίες ή άλλες πράξεις ή δεσμευτικά μέτρα νομοθετικού χαρακτήρα που θεσπίζονται από την Ευρωπαϊκή Ένωση ή από τις Ευρωπαϊκές Κοινοότητες ή από τα θεσμικά τους όργανα ή από τα αρμόδιά τους σώματα στη βάση των συνθηκών που ιδρύουν τις Ευρωπαϊκές Κοινοότητες ή την Ευρωπαϊκή Ένωση από του να έχουν νομική ισχύ στη Δημοκρατία.»

Δυνάμει του άρθρου 249 της συνθήκης ιδρύσεως της Ευρωπαϊκής Κοινότητας δίδεται εξουσία στο Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο μαζί με το Συμβούλιο να εκδίδει κανονισμούς που θα έχουν γενική, άμεση και καθολική εφαρμογή σε όλα τα κράτη μέλη της Κοινότητας. Ο Κανονισμός που εκδίδεται με αυτόν τον τρόπο ισχύει άμεσα στα κράτη μέλη από την ημερομηνία έναρξης ισχύος του, και άρα η Δημοκρατία δεν χρειάζεται ούτε επιτρέπεται να αντιγράψει τον Κανονισμό σε κυπριακό νομοθέτημα. Υποχρεούται όμως να λάβει μέτρα, είτε με διοικητικές πράξεις είτε τη με θέσπιση νομοθεσίας, προς επίτευξη της αποτελεσματικής εφαρμογής του Κανονισμού.

Το άρθρο 190 της συνθήκης ιδρύσεως της Ευρωπαϊκής Κοινότητας προβλέπει ότι το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο με την ομόφωνη έγκριση του Συμβουλίου θεσπίζει τους κανόνες και τους γενικούς όρους που θα διέπουν την εκπλήρωση, των καθηκόντων των μελών του Ευρωκοινοβουλίου. Με βάση το πιο πάνω άρθρο εκδόθηκε στις 28 Σεπτεμβρίου 2005 ο Ευρωπαϊκός κανονισμός 2005/684/ΕΚ το οποίο

ρυθμίζει τους κανόνες και τους γενικούς όρους για την άσκηση της εντολής των Ευρωβουλευτών.

Το άρθρο 9 του κανονισμού προβλέπει τα ακόλουθα σε σχέση με την αποζημίωση του Ευρωβουλευτή:

Άρθρο 9

1. Οι βουλευτές δικαιούνται εύλογης αποζημίωσης, η οποία διασφαλίζει την ανεξαρτησία τους.
2. Μετά τη λήξη της εντολής, οι βουλευτές δικαιούνται μεταβατικής αποζημίωσης και συντάξεως.
3. Συμφωνίες για τη χρησιμοποίηση της αποζημίωσης, της μεταβατικής αποζημίωσης και της σύνταξης για αλλότριους και όχι ιδιωτικούς σκοπούς είναι άκυρες.
4. Οι επιζώντες βουλευτών ή πρώην βουλευτών δικαιούνται συντάξεως επιζώντων.

Στο προοίμιο του κανονισμού υπάρχει επεξήγηση της ερμηνείας των λέξεων 'αποζημίωσης και σύνταξης για αλλότριους σκοπούς' στην σκέψη (12):

«Το άρθρο 9 παράγραφος 3 είναι αναγκαίο, επειδή τα κόμματα αναμένουν συχνά ότι μέρος των παροχών που προβλέπονται με το άρθρο 9 παράγραφοι και 2 δαπανάται για τους σκοπούς τους. Η μορφή αυτή της χρηματοδότησης των κομμάτων είναι αποδοκιμαστέα.»

Τα άρθρα 21, 22 και 23 του κανονισμού προβλέπουν την αποζημίωση Ευρωβουλευτών σε σχέση με την πρόσληψη βοηθών, την ίδρυση γραφείου και την ρύθμιση της εντολής των βουλευτών σε σχέση με την συγκεκριμένη αποζημίωση. Το άρθρο 23 προνοεί ότι όλα τα χρήματα που λαμβάνουν οι Ευρωβουλευτές προέρχονται από τον προϋπολογισμό της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

Άρθρο 21

1. Οι βουλευτές δικαιούνται υποστήριξης από προσωπικούς συνεργάτες, τους οποίους επιλέγουν ελεύθερα.
2. Το Κοινοβούλιο καταβάλλει τις εκ της απασχολήσεως τους προκύπτουσες πραγματικές δαπάνες.
3. Το Κοινοβούλιο ορίζει τις προϋποθέσεις άσκησης του δικαιώματος αυτού.

Άρθρο 22

1. Οι βουλευτές δικαιούνται να χρησιμοποιούν τις εγκαταστάσεις γραφείου και επικοινωνιών καθώς και τα υπηρεσιακά οχήματα του Κοινοβουλίου.
2. Το Κοινοβούλιο ορίζει τις προϋποθέσεις εφαρμογής του δικαιώματος αυτού.

Άρθρο 23

1. Όλες οι πληρωμές διενεργούνται από τον προϋπολογισμό της Ευρωπαϊκής Ένωσης.
2. Οι πληρωμές που οφείλονται σύμφωνα με τα άρθρα 10, 13, 14, 15 και 17 καταβάλλονται μηνιαίως σε ευρώ ή —κατ' επιλογήν του βουλευτού— στο νόμισμα του κράτους μέλους της κατοικίας του. Το Κοινοβούλιο καθορίζει τους όρους καταβολής των πληρωμών.

Για να τεθούν σε εφαρμογή τα άρθρα 21,22 και 23 του Κανονισμού θεοπίσθησαν, με απόφαση ημερομηνίας 19 Μαΐου και 8 Ιουλίου 2008 του Κοινοβουλίου, εσωτερικοί κανόνες ρύθμισης του κανονισμού σχετικά με τα μέτρα εφαρμογής του καθεστώτος των βουλευτών του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου. Οι κανόνες έχουν άμεση, και επιτακτική εφαρμογή. Αρμόδιο για την επίλυση διαφορών που προκύπτουν από την εφαρμογή των εσωτερικών κανονισμών που έχουν θεσπισθεί για να ρυθμίσουν τον Ευρωπαϊκό κανονισμό 2005/684/ΕΚ για την αποζημίωση των Ευρωβουλευτών είναι το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο του οποίου και οι αποφάσεις είναι τελεσίδικες. (βλ. **In re L.L.** C-326/16 21 February 2018 Court of Justice of the European Union (Fifth Chamber)).

Οι εσωτερικοί κανόνες εφαρμογής του κανονισμού προβλέπουν τα ακόλουθα:

1. Οι κανονισμοί 27 και 28 προβλέπουν ότι δαπάνη του Ευρωβουλευτή για την διατήρηση γραφείου καλύπτονται με ειδικό επίδομα.

Παραθέτω τους κανονισμούς 27 και 28 πιο κάτω:

Article 27

Payments

(27) All payments under the general expenditure allowance shall be made directly to members.

Article 28

Expenses covered

The general expenditure allowance is intended to cover, inter alia the following expenses:

- Office management and running costs, in particular rent and related charges (heating, lighting, insurance and cleaning),
- The cost of purchasing or renting office equipment,
- telephone, including mobile telephone, and postal charges,
- the cost of purchasing office supplies and stationery,
- the cost of purchasing books, periodicals and newspapers,
- the cost of using public data consultation networks,
- the expenses involved in equipping Members with communications equipment and maintaining that equipment, for example the purchase or rental of a telephone, a fax machine, a computer, a modem or communications card, a printer, other IT equipment, computer peripherals and software packages,

- the cost of a subscription to the internet and to databases,
  - representation activities,
  - hotel bills and other related expenses incurred in travelling in a Member's Member State of election.
2. Ο κανονισμός 33 προβλέπει την χορήγηση επιδόματος για την πρόσληψη προσωπικού καθαρά προς υποστήριξη των υπηρεσιακών αναγκών του Ευρωβουλευτή και όχι για άλλο λόγο.

Παραθέτω τον κανονισμό 33 πιο κάτω:

Article 33

Defrayal of parliamentary assistance expenses

1. Members shall be entitled to assistance from personal staff whom they may freely choose. Parliament shall defray expenses actually incurred and arising wholly and exclusively from the employment of one or more assistance with these implementing measures and the conditions laid down by the Bureau.
2. Only expenses for assistance which is necessary and directly linked to the exercise of a Member's parliamentary mandate may be defrayed. Expenses linked to a Member's private life may on no account be defrayed.
3. Ο κανονισμός 62 προβλέπει ότι ποσά αποζημίωσης που έχουν πληρωθεί στον Ευρωβουλευτή δυνάμει των κεφαλαίων 4 ,5 και 6 των κανονισμών θα πρέπει να χρησιμοποιούνται για τις υπηρεσιακές ανάγκες του Ευρωβουλευτή εντός τους όρους εντολής του υπό την ιδιότητα του ως Ευρωβουλευτής.

Παραθέτω τον κανονισμό 62 πιο κάτω:

Article 62 – Principle of the use of funds

1. The sums paid pursuant to these implementing measures, on the basis of the provisions of Title 1, Chapters 4,5 and 6, shall be reserved exclusively for the funding of activities linked to the exercise of a Member’s mandate and may not be used to cover personal expenses or to fund grants or donations of a political nature.

2. Members shall pay back any unused amounts to Parliament.

4. Ο κανονισμός 68 προβλέπει για την διαδικασία ανάκτησης χρημάτων που έχουν πληρωθεί στον Ευρωβουλευτή και έχει διαπιστωθεί ότι δεν έχει γίνει χρήση τους σύμφωνα με τους όρους εντολής του ως Ευρωβουλευτής.

Παραθέτω τον κανονισμό 68 πιο κάτω:

Article 68 – Recovery undue payments

1. Any sum unduly paid pursuant to these implementing measures shall be recovered. The Secretary-General shall issue instructions with a view to recovery of the sums in question from the Member concerned.

2. Any decision concerning the recovery of undue payments shall be consistent with the requirement that members should be able to exercise their mandate effectively and with the smooth running

of Parliament. Before any decision is taken, the Member concerned shall be heard by the Secretary-General.

3. This article shall also apply to former Members and third parties.

Η ερμηνεία του Ευρωπαϊκού Κανονισμού μαζί με τους εσωτερικούς κανόνες που έχουν θεσπισθεί για την ορθή εφαρμογή του κανονισμού έχουν ερμηνευθεί σε αποφάσεις του Ευρωπαϊκού Δικαστηρίου κατά την εξέταση παραπόνων που έχουν υποβληθεί ως συνέπεια της διενέργειας της διαδικασίας που προβλέπεται από τον κανονισμό 68 για ανάκτηση πληρωμών που κακώς έχουν χορηγηθεί.

Η απόφαση του Ευρωπαϊκού Δικαστηρίου στην υπόθεση **Αναφορικά με την αίτηση της Jean-Marie Le Pen** C-303/18 ημερομηνίας 28.11.2018 είχε καταστήσει σαφές ότι είναι στους ώμους του βουλευτή που έχει πληρωθεί τα χρήματα να αποδείξει στα πλαίσια της διαδικασίας που προδιαγράφεται με τον κανονισμό 68 ότι υπήρχε σωστή διαχείριση των χρημάτων ως προνοούν οι εσωτερικοί κανονισμοί για την πληρωμή μισθοδοσίας βοηθού για την εκπλήρωση της εντολής του Ευρωβουλευτή. Με την εν λόγω απόφαση η Ευρωβουλευτής υποχρεώθηκε να επιστρέψει το ποσό των €307,000.00 που της είχε χορηγηθεί για την μισθοδοσία βοηθού όταν δεν μπορούσε να λογοδοτήσει κατά πόσο ο συγκεκριμένος βοηθός υπηρετούσε σε όλο το χρονικό διάστημα της εργοδότησης μόνο ως βοηθός της Ευρωβουλευτού κατά την διάρκεια της υπηρεσίας της με βάση των εσωτερικών κανονισμών που προδιαγράφουν τους όρους εντολής των Ευρωβουλευτών.

The legal framework

1. *Title I of the decision of the Bureau of the Parliament of 19 May and 9 July 2008 laying down implementing measures for the Statute for Members of the European Parliament (OJ 2009, C 159, p. 1, hereinafter 'the measures of 'application'), relates to the exercise of the parliamentary mandate. It includes a chapter 5 which governs the assistance of personal collaborators, in which appears article 33*

of this decision, entitled "assumption of expenses of parliamentary assistance". This Article 33 provides, in paragraphs 1 and 2:

"1. Deputies have the right to the assistance of personal collaborators, whom they freely choose. The Parliament bears the costs actually incurred and resulting entirely and exclusively from the engagement of one or more assistants or the use of the provision of services in accordance with these implementing measures and under the conditions set by the Bureau.

2. Only the costs corresponding to the necessary assistance directly linked to the exercise of the parliamentary mandate of the Deputies may be covered. These expenses cannot under any circumstances cover expenses linked to the private sphere of Members. "

3. Article 62 of the implementing measures, entitled 'principle of the use of funds', is worded as follows:

"1. The amounts paid by virtue of these implementing measures on the basis of the provisions of Title I, Chapters 4, 5 and 6, are exclusively reserved for the financing of activities linked to the exercise of the mandate of Members and may not cover personal costs or finance political grants or donations.

3. Members shall reimburse Parliament for unused amounts."

4. Under Article 68 (1) and (2) of the implementing measures:

"1. Any amount unduly paid in application of these implementing measures gives rise to a claim. The secretary general gives instructions for the recovery of these sums from the deputy concerned.

2. Any decision in matters of recovery shall be taken while ensuring the effective exercise of the Member's mandate and the proper functioning of Parliament, the Member concerned having been heard beforehand by the Secretary General. "

Η αιτήτρια είχε, μεταξύ άλλων, εγείρει ζήτημα ότι η εργοδότηση του βοηθού είχε ανασταλεί κατά την διάρκεια της προεκλογικής εκστρατείας και ότι η ιδιότητα του βοηθού ως αντιπρόεδρος του κινήματος National Front δεν ήταν ασυμβίβαστος με τα καθήκοντα του ως βοηθός της Ευρωβουλευτή. Παρόλο ότι υποβλήθηκαν αυτές οι θέσεις εκ μέρους της εφεσείουσας αποφασίσθηκε η υποχρέωση επιστροφής των χρημάτων διότι δεν μπορούσε να αποδείξει ότι:

"the demonstration of the compliance with the measures of application of the work of "MJ, but also the production of" factual elements showing the reality of the work of parliamentary assistant of [MJ], in particular over the period 2011-2014 ".

Είχε υποβληθεί η θέση ότι η εφεσίβλητη (Ευρωβουλή) δεν μπορούσε να αποδείξει ότι ο βοηθός της Ευρωβουλευτού είχε επαγγελματικές σχέσεις που θα του δημιουργούσαν σύγκρουση συμφέροντος με την ιδιότητα του ως βοηθός Ευρωβουλευτή.

5. *Consequently, Mr Le Pen considers that "neither the Parliament or the General Court have demonstrated that Mr. J. would have maintained professional links with third parties, liable to be detrimental to the person of Mr. Le Pen or to the dignity of the Parliament , or create a conflict of interest ".*

Το επιχείρημα απορρίφθηκε με την λογική ότι η εφεσείουσα δεν είχε υποδείξει συγκεκριμένα γεγονότα που να εκτιμήθηκαν λανθασμένα από το Δικαστήριο ώστε να τρωθεί η εγκυρότητα του πρωτόδικου ευρήματος.

6. *In any event, if this argument of Mr Le Pen must be understood as referring to paragraphs 62 to 66 of the judgment under appeal, which relate to the question of the distribution of the burden of proof, it should be noted that , after recalling, in paragraphs 62 and 63 of that judgment, the terms of Article 33 (1) and (2) of the implementing measures, the General Court noted, in paragraph 65 of that judgment, that, in the event that a control relating to the use of parliamentary assistance costs, the Member concerned must be able to prove, in particular by producing documents justifying that the costs in question have been used in accordance with the contracts he has concluded with his assistants, that the amounts received as parliamentary assistance have been used to cover the expenditure actually incurred and resulting entirely and exclusively from the engagement of one or more assistants. In so doing, the General Court did not err in law. Indeed, it is clear from Article 33 (1) and (2) of the implementing measures that Members have the right to the assistance of personal collaborators chosen freely and that the costs generated by this assistance are borne by Parliament when they have actually been engaged and they correspond to the necessary*

assistance directly linked to the exercise of the mandate. It follows from the logic of this provision, as well as from the general scheme of the implementing measures, that it is for Members who request such financial support to prove that they meet the conditions laid down by it.

Εν τέλει η έφεση κατά της απόφασης του Γενικού Δικαστηρίου απορρίφθηκε ως αβάσιμη.

Σε άλλη διαδικασία που καταχωρήθηκε εναντίον της Ευρωβουλής σε σχέση με τον κανονισμό 68(1) για την επιστροφή χρημάτων, **Αναφορικά με τον LL**, πιο πάνω, ανακτήθηκε από Ευρωβουλευτή η χορηγία που κακώς του είχε παραχωρηθεί. Η διαδικασία είχε ξεκινήσει αφού είχε προηγηθεί έρευνα της Ευρωπαϊκής Επιτροπής για την διαφθορά (OLAF) σε σχέση με τις χορηγήσεις που είχαν γίνει.

Στην υπόθεση **Αναφορικά με τον Dover C-14/09** ημερομηνίας 24 Μαρτίου 2011 η οποία κρίθηκε κατά τον χρόνο που ήταν ακόμη σε ισχύ οι προηγούμενοι εσωτερικοί κανονισμοί της Ευρωβουλής για την εφαρμογή του Κανονισμού (PEAM) υποδείχθηκε ότι προσωπικό που εργοδοτείται από Ευρωβουλευτή γίνεται αποκλειστικά για να έχει ο Ευρωβουλευτής βοηθό ώστε να εκπληρώνει του όρους εντολής του με βάση τις πρόνοιες του Ευρωπαϊκού Κανονισμού.

‘Despite the many changes to that provision since 1999 of which Members were clearly informed its purpose consisting exclusively in the payment of precise costs actually incurred by Members in employing or engaging the services of parliamentary assistants, remains unchanged.’

Οι πιο πάνω αποφάσεις καταδεικνύουν ότι το θέμα της σωστής διαχείρισης των χρημάτων που πληρώνεται από τον προϋπολογισμό της Ευρωβουλής ως μέρος της αποζημίωσης του Ευρωβουλευτή είναι κατά πάγια νομολογία του Ευρωπαϊκού Δικαστηρίου αποζημίωση που λαμβάνεται από τον Ευρωβουλευτή για να εκπληρώσει τους όρους της

εντολής του ως Ευρωβουλευτής και όχι για άλλο λόγο. Κατά συνέπεια υπάρχει Ευρωπαϊκή νομοθεσία σε ισχύ που δεσμεύει τον αιτητή ως προς την διαχείριση των χρημάτων που λαμβάνει και είναι παράνομο να συνάπτει συμφωνίες με τρίτο πρόσωπο για την διαχείριση των χρημάτων που δεν είναι σύμφωνα με τους όρους εντολής του ως Ευρωβουλευτής.

Η υποβληθείσα θέση του κ. Ακάμα ότι αυτή είναι περίπτωση που δεν χωρεί παραπομπή του ζητήματος στο Ευρωπαϊκό Δικαστήριο για γνωμοδότηση νομικού ερωτήματος είναι ορθή αλλά όχι για τους λόγους που επικαλείται. Το άρθρο 234 της Συνθήκης προβλέπει τα εξής σχέση με την αρμοδιότητα του Ευρωπαϊκού Δικαστηρίου να αποφαινεται σε σχέση με την ερμηνεία του Ευρωπαϊκού Δικαίου σε προδικαστικές ενστάσεις:

Άρθρο 234

Το Δικαστήριο αποφαινεται με προδικαστικές αποφάσεις:

α) επί της ερμηνείας της παρούσας συνθήκης·

β) επί του κύρους και της ερμηνείας των πράξεων των οργάνων της Κοινότητας και της ΕΚΤ·

γ) επί της ερμηνείας των καταστατικών των οργανισμών που ιδρύθηκαν με πράξη του Συμβουλίου, εφόσον το προβλέπουν τα εν λόγω καταστατικά.

Δικαστήριο κράτους μέλους, ενώπιον του οποίου ανακύπτει τέτοιο ζήτημα, δύναται, αν κρίνει ότι απόφαση επί του ζητήματος είναι αναγκαία για την έκδοση της δικής του απόφασης, να παραπέμψει το ζήτημα στο Δικαστήριο για να αποφανθεί επ' αυτού.

Δικαστήριο κράτους μέλους, ενώπιον του οποίου ανακύπτει τέτοιο ζήτημα σε εκκρεμή υπόθεση και του οποίου οι αποφάσεις δεν υπόκεινται σε ένδικα μέσα του εσωτερικού δικαίου, οφείλει να παραπέμψει το ζήτημα στο Δικαστήριο.

Στην παρούσα περίπτωση δεν τίθεται θέμα ερμηνείας του δικαίου της Ένωσης ώστε το Δικαστήριο να χρειάζεται να παραπέμψει νομικό ερώτημα ή για να μπορεί να αποφασίσει θέμα για το οποίο είναι ανάγκη να παραπέμψει το ζήτημα στο Ευρωπαϊκό Δικαστήριο. Τα εθνικά Δικαστήρια είναι αποκλειστικά αρμόδια να εκτιμήσουν ανάλογα με τις συνθήκες της ειδικής υπόθεσης κατά πόσο η προδικαστική απόφαση είναι

αναγκαία για την έκδοση της δικής τους απόφασης (βλ. **Crispoltoni** I-365 σκέψη 10). Στα πλαίσια του άρθρου 177 (βλ. Άρθρο 234) το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο δεν είναι αρμόδιο να αποφαινεται αν μία εθνική ρύθμιση συμβιβάζεται με το κοινοτικό δίκαιο. Είναι αρμόδιο όμως να παρέχει στο εθνικό Δικαστήριο όλα τα στοιχεία της ερμηνείας του κοινοτικού δικαίου που μπορούν να διευκολύνουν το εθνικό Δικαστήριο να λάβει την απόφαση του στα πλαίσια της εκκρεμοδικίας ενώπιον του. (βλ. **Piageme** I-2971 σκέψη 7). Είναι λογικό ότι το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο δεν αποφαινεται σε σχέση με θέματα συμβατότητας της Ευρωπαϊκής νομοθεσίας με το εθνικό δίκαιο εφόσον η εξουσία του περιορίζεται στην ερμηνεία του κοινοτικού δικαίου. Ως προκύπτει από τα , πιο πάνω, είναι στους όρους εντολής του Ευρωπαϊκού Δικαστηρίου να παρέχει βοήθεια σε σχέση με το κοινοτικό δίκαιο ώστε το εθνικό δίκαιο, κατά την εφαρμογή του νόμου στα γεγονότα της υπόθεσης, να επιλύει προβλήματα συμβατότητας του εθνικού νόμου με τρόπο που δεν θα παραβιάζεται το κοινοτικό δίκαιο που έχει υπεροχή έναντι του ημεδαπού δικαίου.

Όπως υποδείχθηκε στην απόφαση της Ολομέλειας Αναφορικά με την Προδικαστική Παραπομπή **Πρόεδρος της Δημοκρατίας ν Βούλη Αντιπροσώπων** 5/2016 ημερομηνίας 5 Απριλίου 2017 το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο έχει αρμοδιότητα να ερμηνεύσει την Συνθήκη και τις πράξεις των κοινοτικών οργάνων και όχι να εφαρμόζει την εθνική νομοθεσία επί της οποίας δεν έχει δικαιοδοσία ούτε και ενεργεί ως Εφετείο κατά αποφάσεων εθνικών Δικαστηρίων. Στην περίπτωση που η προτεινόμενη νομοθεσία αντίκειται προς το ενωσιακό δίκαιο το εθνικό Δικαστήριο απαλλάσσεται της υποχρέωσης παραπομπής όταν η σχετική διάταξη του ενωσιακού δικαίου έχει ήδη ερμηνευθεί αυθεντικά από το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο οπότε ισχύει η αρχή του *‘acte clare’*

Έπεται ότι η παραπομπή των προδικαστικών ερωτημάτων δεν είναι αναγκαία για την επίλυση ζητημάτων ερμηνείας του ενωσιακού δικαίου, ως επιτακτική προϋπόθεση για την Γνωμάτευση του Ανωτάτου Δικαστηρίου επί της Αναφοράς του Προέδρου. Άλλωστε, όπως είναι διατυπωμένα τα ερωτήματα, αυτά δεν είναι την ερμηνεία του ενωσιακού δικαίου που επιδιώκουν σύμφωνα με το Άρθρο 267, αλλά στοχεύουν στον έλεγχο της

συμβατότητας της εσωτερικής νομοθεσίας με το ενωσιακό δίκαιο. Το Δικαστήριο αποφαινεται επί θεμάτων ερμηνείας και εγκυρότητας του Κοινοτικού Δικαίου και όχι του εθνικού δικαίου ή της συμβατότητας του τελευταίου με το πρώτο (**Duringello v. INPS Case C-186/90**).

Υπενθυμίζεται ότι η Αναφορά συναρτά το προβληματικό του προτεινόμενου Νόμου και με τα Άρθρα 25, 28 και 179 του Συντάγματος της Δημοκρατίας, ως πρόσθετο και ταυτόχρονα ανεξάρτητο ζήτημα ασυμβατότητας.

Ως προς τα υπόλοιπα ερωτήματα υπ' αριθμό (δ), (ε), (στ) και (ζ), ισχύουν τα όσα προηγουμένως αναφέρθησαν αναφορικά με τη νομολογία του Δικαστηρίου επί των άρθρων 49 και 56 της Συνθήκης. Πρόκειται για περιορισμούς που τίθενται και θα πρέπει να τύχουν και αυτοί ανάλογης εξέτασης στο πλαίσιο της ουσίας της Αναφοράς ως προς τη συμβατότητα τους με τα προαναφερθέντα άρθρα. Δεν χρειάζεται όμως παραπομπή των ερωτημάτων στο Δικαστήριο για να ερμηνευθούν τα άρθρα 49 και 56 και πάλι στη βάση σαφούς νομολογίας του Δικαστηρίου σε ό,τι αφορά το εύρος των περιορισμών εκείνων που είναι θεμιτοί, (δείτε και την υπόθεση **Procureur du Roi κατά Marc J.V.C. Debaeve και λοιπών** (1980) Συλλογή σ. I 00443), η οποία αφορούσε ακριβώς τη μη μετάδοση διαφημιστικών μηνυμάτων.).

Τούτο ισχύει στην δική μας την περίπτωση επειδή το ενωσιακό δίκαιο σε σχέση με την αποζημίωση ρυθμίζεται με κανονισμό ο οποίος ως προς τι πρόνοιες του έχει ερμηνευθεί και έτσι δεν χρειάζεται παραπομπή ζητήματος για την ερμηνεία Ενωσιακού δικαίου όταν κατά την πάγια νομολογία του Ευρωπαϊκού Δικαστηρίου έχει αποφασισθεί ότι η αποζημίωση των Ευρωβουλευτών πρέπει να γίνει σύμφωνα με τους εσωτερικούς κανονισμούς για τον αποκλειστικό σκοπό της εκπλήρωσης των όρων εντολής των Ευρωβουλευτών και έτσι κάθε συμφωνία που αντιβαίνει προς αυτό αντίκειται προς το Ευρωπαϊκό δίκαιο.

Η υπεροχή του Δικαίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης έναντι του Συντάγματος της Κυπριακής Δημοκρατίας κατοχυρώνεται στο Σύνταγμα της Κυπριακής Δημοκρατίας, το οποίο τροποποιήθηκε με τον Περί της Πέμπτης Τροποποίησης του Συντάγματος Νόμο (Ν. 127(Ι)/2006) έτσι ώστε να προκύπτει με σαφήνεια η υπεροχή και αυξημένη ισχύς του Δικαίου

της Ευρωπαϊκής Ένωσης έναντι του Συντάγματος και ισχύει για όλες τις ευρωπαϊκές πράξεις οι οποίες διαθέτουν δεσμευτική ισχύ. Αυτό το δίκαιο εξαιτίας του περιεχομένου του εγγράφου 2, της εμπλοκής χρημάτων που προέρχονται από τον προϋπολογισμό της Ευρωβουλής, και της ιδιότητας του αιτητή ως Ευρωβουλευτή κατ' ανάγκη είναι εφαρμοστέο σε σχέση με την νομιμότητα της εφαρμογής των όρων 2 και 3 του Εγγράφου στην περίπτωση του αιτητή και δεν δύναται αυτό να αποφασισθεί από το Δικαστήριο χωρίς αναφορά στο εφαρμοστέο κοινοτικό δίκαιο υπό τις περιστάσεις. Εφόσον πρέπει να εξετάσω την διαφορά ενώπιον μου επί της ουσίας οφείλω να λάβω υπόψη μου το κοινοτικό δίκαιο. Στην περίπτωση εφαρμογής της συμφωνίας κατ' ανάγκη το αποτέλεσμα θα είναι η αποζημίωση του αιτητή που θα λαμβάνει από την Ευρωβουλή και που υπόκειται σε περιορισμούς ως προνοεί ο κανονισμός να δοθεί στο κίνημα για τους σκοπούς που προδιαγράφονται στους όρους 2 και 3 της συμφωνίας. Επικρατεί η ρητή και φυσική ερμηνεία των λέξεων που στην προκειμένη περίπτωση είναι απλή και απόλυτα κατανοητή και δεν επιδέχεται άλλη ερμηνεία ως προς τον επιδιωκόμενο σκοπό της συμφωνίας. Το άρθρο 2 της συμφωνίας αποσκοπεί στο να δοθεί μέρος της αποζημίωσης για την λειτουργία γραφείου Ευρωβουλής του Κινήματος το οποίο θα ενεργεί, μεταξύ άλλων, ως σύνδεσμος του Κόμματος με το γραφείο του Ευρωβουλευτή. Δηλαδή, το γραφείο είναι του κινήματος και όχι του Ευρωβουλευτή και θα πληρώνεται από το μηνιαίο ποσό που θα καταβάλλεται στον αιτητή ως Ευρωβουλευτή. Πρόκειται για πληρωμή που ο αιτητής θα υποχρεούται να αποδώσει για την ίδρυση γραφείου του κινήματος. Δεν υπάρχει μηνιαίο ποσό που δίνει η Ευρωβουλή στον αιτητή για τον σκοπό της ίδρυσης γραφείου του κινήματος συνεπώς, ο όρος δεσμεύει τον αιτητή να πληρώνει χρήματα για σκοπό που είναι εκτός των όρων εντολής του αιτητή ως προβλέπουν οι εσωτερικοί κανονισμοί της Ευρωβουλής για την εφαρμογή του Ευρωπαϊκού Κανονισμού που κυβερνά τους όρους εντολής των Ευρωβουλευτών. Το άρθρο 3 της συμφωνίας δεσμεύει τον αιτητή να δίνει χρήματα απευθείας στο κίνημα για εργοδότηση προσωπικού. Σύμφωνα με τους εσωτερικούς κανονισμούς δίδεται αποζημίωση στον Ευρωβουλευτή για την εργοδότηση βοηθού για

να τον υπηρετεί σε σχέση με τα καθήκοντα του ως Ευρωβουλευτής. Είναι εκτός των όρων εντολής του να αποδοθεί το 50% αυτής της αποζημίωσης σε τρίτο πρόσωπο για την εργοδότηση προσωπικού. Οι όροι είναι αντίθετοι με τις πρόνοιες του κανονισμού και έτσι δεν δύναται να συμβάλλονται ελεύθερα μέρη για να καταστρατηγούν πρόνοιες κανονισμού που έχει εκδοθεί σύμφωνα με το άρθρο 249 της Συνθήκης Εγκαθίδρυσης και που ως αποτέλεσμα αυτού έχει άμεση εφαρμογή σε όλα τα κράτη μέλη.

Το άρθρο 23 του Περί συμβάσεων Νόμου Κεφ. 145 προνοεί τα ακόλουθα:

23. Η αντιπαροχή ή ο σκοπός της συμφωνίας είναι νόμιμος εκτός αν-

(α) είναι απαγορευμένος από νόμο~ ή

(β) είναι τέτοιας φύσης ώστε, αν επιτρεπόταν, θα καταστρατηγούσε τις διατάξεις οποιουδήποτε νόμου~ ή

(γ) συνιστά απάτη~ ή

(δ) επιφέρει ή ενέχει βλάβη στο πρόσωπο ή την περιουσία άλλου~ ή

(ε) το Δικαστήριο κρίνει ότι αυτός αντίκειται στα χρηστά ήθη ή τη δημόσια πολιτική.

Σε καθεμιά από τις περιπτώσεις αυτές η αντιπαροχή ή ο σκοπός της συμφωνίας θεωρείται παράνομος. Κάθε συμφωνία της οποίας ο σκοπός ή αντιπαροχή είναι παράνομος, είναι άκυρη.

Άκυρη συμφωνία κρίνεται και εκείνη η συμφωνία που ο σκοπός της συμφωνίας είναι μερικώς παράνομη, άρθρο 24 του Κεφ.149.

24. Αν οποιοδήποτε μέρος μιας και μόνης αντιπαροχής για ένα ή περισσότερους σκοπούς ή μία οποιαδήποτε αντιπαροχή ή οποιοδήποτε μέρος μιας από περισσότερες αντιπαροχές για ένα και μόνο σκοπό, είναι παράνομος, η συμφωνία είναι άκυρη.

Το Εφετείο έχει ασχοληθεί με την ορθή ερμηνεία και διάσταση του άρθρου 23 του περί Συμβάσεων Νόμου Κεφ. 149 στις υποθέσεις **Kanaris**

v Tosun 1 CLR 637 (1969) και **Αγαθοκλέους v Λάππα** 1 ΑΑΔ 202 (1998) όπου λέχθησαν ότι μία συμφωνία θεωρείται παράνομη εάν η παρανομία παρατηρείται είτε στην συνομολογήση της είτε στην εκτέλεση της.

Στο Αγγλικό σύγγραμμα **Chitty on Contracts** Chitty on Contracts, Sweet & Maxwell 27th edition, 1994, Vol. 1, par. 16-010 επεξηγείται ότι ουδείς εκ των δύο συμβληθέντων μπορεί να επιμένει στην εκτέλεση συμφωνίας όταν συντρέχουν τα ακόλουθα:

- (a) both knew that it necessarily involved the commission of an act which to their knowledge is legally objectionable that it is illegal or otherwise against public policy*
- (b) both knew that the contract is intended to be performed in a manner which, to their knowledge is legally objectionable in that sense*
- (c) the purpose of the contract is legally objectionable and that purpose is shared by both parties*
- (d) both participate in permitting the contract in a manner which they know to be legally objectionable*

(ελεύθερη μετάφραση)

(α) και οι δύο γνωρίζουν ότι η εκτέλεση της συμφωνίας αφορά πράξη η οποία είναι παράνομη ή που αντίκειται στην δημόσια πολιτική

(β) και οι δύο γνωρίζουν ότι η συμφωνία θα πρέπει να εκτελεσθεί με τρόπο παράνομο

(γ) ο σκοπός της συμφωνίας είναι παράνομος και αυτός ο σκοπός είναι η πραγματική πρόθεση των μερών

(δ) συμμετέχουν και οι δύο στην εκτέλεση της συμφωνίας με τρόπο που γνωρίζουν και οι δύο ότι είναι παράνομος.

Στην Πολιτική Έφεση **Αρκαδίου v. Porto Lara Estates Ltd** (2010) 1 Α.Α.Δ. 2035, επεξηγήθηκε ότι το παράνομο της συμφωνίας δεν είναι μόνο ως προς τα συμφωνηθέντα του άρθρα αλλά και ως προς τον επιδιωκόμενο του σκοπό είτε αυτός προκύπτει άμεσα ή έμμεσα από την εφαρμογή των συμφωνηθέντων.

*«Αποτελεί αρχή του δικαίου ότι παρανομία σε σύμβαση καθιστά τα συμφωνηθέντα ανεφάρμοστα διότι κανένα Δικαστήριο δεν είναι δυνατό να εφαρμόσει σύμβαση η οποία ρητά ή εξυπακουόμενα είναι εκ του νόμου απαγορευμένη. Αυτό είναι και το νόημα της κωδικοποιημένης αρχής στο Άρθρο 23 του περί Συμβάσεων Νόμου Κεφ. 149, το οποίο προνοεί ότι όπου η αντιπαροχή ή ο σκοπός της συμφωνίας είναι απαγορευμένος από νόμο, η συμφωνία είναι παράνομη και άκυρη. (Δέστε **Perihan Mustafa Korkut v. Γεωργίου** (2008) 1 Α.Α.Δ. 905).*

Η συμφωνία είναι τόσο ξεκάθαρη ως προς το νόημα της που δεν είναι δυνατόν οποιαδήποτε από τα μέρη να μην είχαν αντιληφθεί ότι με βάση το γράμμα και το πνεύμα της συμφωνίας ότι τα χρήματα που θα λάμβανε ο αιτητής ως Ευρωβουλευτής θα αναλάμβανε να τα δώσει στο κίνημα ώστε να συνεισφέρει στα έξοδα του κινήματος για την σύσταση γραφείου και για την εργοδότηση προσωπικού αντί τα χρήματα αυτά να διατεθούν για τον σκοπό που επιτρέπεται να χορηγηθούν με βάση τον Ευρωπαϊκό κανονισμό. Η κατανόηση των δεδομένων ήταν τόσο ξεκάθαρη στα μέρη που ο αιτητής εξαναγκάστηκε να υπογράψει την συμφωνία με την δηλωθείσα επιφύλαξη ώστε να αποτρέψει την δέσμευση που του επέβαλε η συμφωνία.

Στις περιπτώσεις όπου εγείρεται υπεράσπιση ότι η εκτέλεση της συμφωνίας θα πρέπει να μην επιτραπεί διότι είναι παράνομη και/ή αντίκειται στα δημόσια ήθη και πολιτική το ερώτημα που θα πρέπει πάντοτε να απασχολεί το Δικαστήριο είναι κατά πόσο ο ενάγοντας δεν μπορεί αποδείξει την απαίτηση του χωρίς να δείξει ότι διέπραξε κάποια παρανομία. (βλ. **Kanaris v Tosoun** πιο πάνω). Εάν τα γεγονότα της υπόθεσης δείχνουν ότι ο ενάγοντας προέβη σε παράνομη συμφωνία τότε το Δικαστήριο δεν θα βοηθήσει τον ενάγοντα με το να διατάξει την πιστή εκτέλεση της εν λόγω συμφωνίας.

Το κριτήριο που εφαρμόζεται για να αποφανθεί το Δικαστήριο κατά πόσο θα θέσει σε εφαρμογή την συμφωνία διατυπώνεται με σαφήνεια στο

σύγγραμμα **Chitty on Contracts Supra note 3 par. 16-001** ως ακολούθως:

«Does public policy require that this claimant, in the circumstances which have occurred , should be refused relief to which he would otherwise have been entitled with respect to all or part of his claim».

(Ελεύθερη μετάφραση)

«Επιβάλλει η αρχή των δημόσιων ηθών και/ή πολιτικής, λαμβάνοντας υπόψη όλα τα γεγονότα της υπόθεσης, την απόρριψη της απαίτησης του ενάγοντα η οποία έχει αποδειχθεί εξ' ολοκλήρου ή σε σχέση με μέρος της απαίτησης του».

Επομένως το Δικαστήριο θα πρέπει σε κάθε περίπτωση να εξετάσει όλη την μαρτυρία που τέθηκε ενώπιον του για να αποφασίσει αυτό το ζήτημα με σκοπό πάντοτε την απονομή της δικαιοσύνης. Μόνο στην περίπτωση που το Δικαστήριο θεωρεί ότι επιστρατεύεται η βοήθεια του σε σχέση με την εκτέλεση παράνομης συμφωνίας ή άλλων απεχθών πράξεων θα αρνηθεί να δώσει την αιτούμενη θεραπεία στον ενάγοντα. Θεωρώ ότι το κίνημα δεν θα μπορούσε να επιμένει στην εκτέλεση της συμφωνίας που το νόημα της με ξεκάθαρο τρόπο προκαλεί τον αιτητή είτε να παραβιάσει την συμφωνία ή να παρανομήσει με αποτέλεσμα να υποστεί συνέπειες δυνάμει τους εσωτερικούς κανόνες της Ευρωβουλής για την εφαρμογή του κανονισμού.

Ακόμη και όταν από το λεκτικό της συμφωνίας δεν διαφαίνεται αμέσως η προοπτική της παρανομίας ο τρόπος που το Δικαστήριο θα πρέπει να προσεγγίσει το ζήτημα της ερμηνείας της συμφωνίας ως προς τις πιθανές επιπτώσεις της εφαρμογής της είναι ως ακολούθως:

"If a contract has as its whole object the doing of the very act which the statute prohibits, it can be argued that you can hardly make sense of a statute which forbids an act and yet permits to be made a contract to do it; that is a clear implication. But unless you get a clear implication of that

sort, I think that a court ought to be very slow to hold that a statute intends to interfere with the rights and remedies given by the ordinary law of contract. Caution in this respect is, I think, especially necessary in these times when so much of commercial life is governed by regulations of some sort or another; which may easily be broken without wicked intent.'⁵ (βλ. **St John Shipping Corp v Joseph Rank Ltd** [1957] 1 OB 267 at 288).

Δεν είναι δυνατόν ο Ευρωπαϊκός κανονισμός να ελέγχει τον τρόπο που ο Ευρωβουλευτής θα διαθέτει τα χρήματα που θα του πληρωθούν ως αποζημίωση από τον προϋπολογισμό της Ευρωβουλής και ταυτόχρονα να του επιτρέπεται ως Ευρωβουλευτής που είναι να συνάπτει συμφωνίες με τις οποίες θα αναλαμβάνει δεσμεύσεις που αντίκεινται στις πρόνοιες του κανονισμού. Η εν λόγω συμφωνία έχει ως κύριο σκοπό την παράκαμψη των προνοιών του κανονισμού που στόχο έχουν η αποζημίωση που θα πληρώνεται στον Ευρωβουλευτή να κατανέμονται με τρόπο που θα εκτελέσει πιστά τους όρους εντολής του ως Ευρωβουλευτής. Παράλληλα, δεν του επιτρέπει να διατηρήσει την ελευθερία του από δεσμεύσεις σε τρίτους. Σε τέτοια περίπτωση ως λέχθηκε από τον Λόρδο Devlin στην υπόθεση, πιο πάνω, το Δικαστήριο δεν θα είναι αρωγός σε πρόσωπα που σκόπιμα επιδιώκουν να παρανομήσουν. Δεν είναι η περίπτωση που κατά λάθος έχει συνταχθεί μία πρόνοια σε συμφωνία που έχει το αποτέλεσμα μίας ασήμαντης παραβίασης του νόμου. Ο ίδιος ο σκοπός των δύο όρων της συμφωνίας υποχρεώνουν τον αιτητή να χρηματοδοτεί ή να συνεισφέρει σε επιδιώξεις πολιτικού χαρακτήρα που είναι εκτός τους όρους της εντολής του Ευρωβουλευτή ως προβλέπεται με τον Ευρωπαϊκό κανονισμό και που ρητώς παραβιάζουν τον εσωτερικό κανονισμό για των όρων εφαρμογής του κανονισμού 62.1 που προνοεί για την χρήση της αποζημίωσης που πληρώνεται σε Ευρωβουλευτή. Στην προκειμένη περίπτωση δεν φαίνεται να ποινικοποιείται η εν λόγω συμπεριφορά, με βάση τον κανονισμό και τους εσωτερικούς κανονισμούς εφαρμογής, αλλά προς επίρρωση της θέσης ότι όντως ο κανονισμός απαγορεύει τέτοιου είδους συμφωνίες για την αποζημίωση του Ευρωβουλευτή είναι το γεγονός ότι προβλέπεται στους εσωτερικούς κανονισμούς μηχανισμός δικαστικής διαδικασίας για την ανάκτηση του ποσού που έχει χορηγηθεί με τον

απαγορευμένο τρόπο. Το δεύτερο στοιχείο που τεκμηριώνει την θέση ότι τέτοια συμπεριφορά είναι παράνομη είναι ο τρόπος που έχει προσεγγίσει το θέμα σε παρόμοιες υποθέσεις το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο. Εκείνο που προκύπτει από τις υποθέσεις αυτού του είδους είναι ότι οι Ευρωβουλευτές μπαίνουν στο στόχαστρο της επιτροπής OLAF με όλες τις δυσάρεστες συνέπειες που συνεπάγεται για ένα Ευρωβουλευτή όταν διερευνάται με τέτοιο τρόπο. Η τελική μου κατάληξη επί του ζητήματος εξαρτάται από την απάντηση των δύο πιο κάτω ερωτημάτων ως υποδείχθηκαν στην υπόθεση, **St John Shipping**, πιο πάνω.

Two questions are involved. The first ... is: does the statute mean to prohibit contracts at all? But if this be answered in the affirmative, then one must ask: does this contract belong to the class which the statute intends to prohibit"

Ως προς το πρώτο ερώτημα η απάντηση είναι αρνητική διότι υπάρχουν συμβάσεις αποζημίωσης που μπορεί ο αιτητής να συνομολογήσει και που ανήκουν στους όρους εντολής του ως Ευρωβουλευτής. Ως προς το δεύτερο ερώτημα η απάντηση είναι θετική διότι η συγκεκριμένη συμφωνία ανήκει στην κατηγορία διευθετήσεων στις οποίες απαγορεύεται σε Ευρωβουλευτή να καταφύγει προκειμένου να παραμείνει πιστός στους όρους εντολής του ως Ευρωβουλευτής.

Κατά συνέπεια εκδίδεται διάταγμα δηλωτικού χαρακτήρα ότι η έγγραφη συμφωνία και συγκεκριμένα οι όροι 2 και 3 αυτής αντίκεινται και παραβιάζουν την ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΠΡΟΕΔΡΕΙΟΥ ΤΟΥ ΕΥΡΩΠΑΪΚΟΥ ΚΟΙΝΟΒΟΥΛΙΟΥ της 19ης Μαΐου και 9ης Ιουλίου 2008, σχετικά με τα μέτρα εφαρμογής του καθεστώτος των βουλευτών του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου (2009/C 159/01), όπως δημοσιεύθηκε στην επίσημη εφημερίδα της Ευρωπαϊκής Ένωσης στις 13/07/2019 ως αυτή έχει τροποποιηθεί (Κανονισμός Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου), και ο αιτητής ως Ευρωβουλευτής που είναι εξαιρείται της υποχρέωσης της εκτέλεσης των όρων αυτών επειδή ο σκοπός τέτοιας συμφωνίας είναι παράνομος και ως τέτοιος επιφέρει ακυρότητα της συμφωνίας.

Τα έξοδα της αίτησης επιδικάζονται υπέρ του αιτητή και εναντίον της καθ' ης η αίτηση 1 ως αυτά υπολογισθούν από τον πρωτοκολλητή και εγκριθούν από το Δικαστήριο.

Για την Καθ' ης η αίτηση 2 η αίτηση απορρίπτεται ως η δήλωση του κ. Ανδρέου ημερομηνίας 9.3.20.

N. Ταλαρίδου-Κοντοπούλου, Α.Ε.Δ

Πιστό Αντίγραφο

Πρωτοκολλητής

/ΑΙ